

U S T A W A

z dnia 2016 r.

o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw^{1),2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 880, 1045, 1777 i 2281) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) zasady dostępu do infrastruktury technicznej i infrastruktury telekomunikacyjnej”;

2) w art. 2 ust. 1:

a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) podmiot wykonujący zadania z zakresu użyteczności publicznej – osobę fizyczną, osobę prawną i jednostkę organizacyjną, której przepisy szczególne przyznają zdolność prawną, zapewniającą infrastrukturę techniczną na potrzeby:

a) wytwarzania, przesyłania lub dystrybucji gazu, energii elektrycznej lub ciepła, w tym oświetlenia publicznego,

b) zaopatrzenia ludności w wodę, gromadzenia, przesyłania, oczyszczania lub odprowadzania ścieków, ogrzewania, systemów odwodnienia, w tym ciągów drenazowych,

c) transportu, w tym linie kolejowe, drogi, porty i lotniska;”;

b) dodaje się pkt 5-10 w brzmieniu:

„5) infrastruktura techniczna – każdy element infrastruktury lub sieci, który może służyć do umieszczenia w nim lub na nim elementów infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej, nie stając się jednocześnie aktywnym elementem tej sieci telekomunikacyjnej, taki jak rurociągi, kanalizacja, maszty, kanały, komory, studzienki, szafki, budynki i wejścia do budynków, instalacje antenowe, wieże i słupy, z wyłączeniem:

a) kabli, w tym włókien światłowodowych oraz

b) elementów sieci wykorzystywanych do zaopatrzenia w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi;

6) szybka sieć telekomunikacyjna – sieć telekomunikacyjną służącą do zapewnienia szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości co najmniej 30 Mb/s;

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/61/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej (Dz. Urz. UE L 155 z 23.05.2014, s. 1).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne, z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane, 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne,

7) operator sieci – przedsiębiorcę telekomunikacyjnego, a także podmiot wykonujący zadania z zakresu użyteczności publicznej;

8) punkt styku - miejsce w budynku lub na zewnątrz budynku, w którym możliwe jest połączenie publicznej sieci telekomunikacyjnej z instalacją telekomunikacyjną budynku;

9) generalny remont budynku – roboty budowlane w budynku obejmujące istotne zmiany całej lub znacznej części infrastruktury technicznej i wymagające pozwolenia na budowę lub zgłoszenia, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane.”;

3) tytuł rozdziału 2 otrzymuje brzmienie:

„Rozdział 2

Działalność w zakresie telekomunikacji jednostek samorządu terytorialnego oraz zasady dostępu do infrastruktury technicznej”;

4) art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Art. 17. 1. Operator sieci, z zastrzeżeniem art. 19 ust. 3, zapewnia przedsiębiorcom telekomunikacyjnym dostęp do infrastruktury technicznej, w tym współkorzystanie, w celu realizacji szybkiej sieci telekomunikacyjnej.

2. Dostęp, o którym mowa w ust. 1, jest odpłatny, chyba że strony umowy postanowią inaczej.”;

5) art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Art. 18. 1. Warunki dostępu, o którym mowa w art. 17 ust. 1, w tym techniczne, eksploatacyjne i finansowe warunki współpracy, strony ustalają w umowie o dostępie do infrastruktury technicznej, zawartej na piśmie pod rygorem nieważności.

2. Prezes UKE może wezwać operatora sieci do przedstawienia informacji w sprawie warunków zapewnienia dostępu, o którym mowa w art. 17 ust. 1.

3. Po przedstawieniu informacji, o których mowa w ust. 2, Prezes UKE, kierując się kryteriami określonymi w art. 22 ust. 1-3, może, w drodze decyzji, określić warunki zapewnienia dostępu, o którym mowa w art. 17 ust. 1. Przepis art. 22 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

4. Decyzję, o której mowa w ust. 3, w odniesieniu do:

1) przedsiębiorstw energetycznych - wydaje się po zasięgnięciu opinii Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, zwanego dalej „Prezesem URE”;

2) przedsiębiorstw zapewniających infrastrukturę techniczną na potrzeby transportu kolejowego – wydaje się po zasięgnięciu opinii Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego, zwanego dalej „Prezesem UTK”.

5. Wyrażenie opinii, o której mowa w ust. 4, powinno nastąpić w terminie 30 dni od dnia przedstawienia proponowanych warunków. Niezajęcie przez organ stanowiska w tym terminie uznaje się za brak zastrzeżeń do tych warunków.

6. Operator sieci, dla którego została wydana decyzja w sprawie określenia warunków zapewnienia dostępu, jest obowiązany do zawierania umów, o których mowa w ust. 1, na warunkach nie gorszych niż określone w tej decyzji.

7. Operator sieci zamieszcza na swojej stronie internetowej aktualne warunki zapewnienia dostępu, o którym mowa w art. 17 ust. 1, uwzględniające warunki określone decyzją Prezesa UKE, jeżeli została wydana.

8. Operator sieci przekazuje Prezesowi UKE informacje o adresie strony internetowej, o której mowa w ust. 7, w terminie 7 dni od dnia zamieszczenia na niej warunków zapewnienia dostępu.

Informacja o adresie strony internetowej jest udostępniana poprzez punkt informacyjny ds. telekomunikacji.”;

6) w art. 19:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Operator sieci jest obowiązany prowadzić negocjacje w sprawie zawarcia umowy o dostępie do infrastruktury technicznej, o którym mowa w art. 17 ust. 1, na wniosek przedsiębiorcy telekomunikacyjnego.”;

b) dodaje się ust. 3-6 w brzmieniu:

„3. Wniosek o dostęp do infrastruktury technicznej powinien określać infrastrukturę szybkiej sieci telekomunikacyjnej planowaną do realizacji wraz z harmonogramem jej realizacji.

4. Operator sieci może odmówić przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu dostępu do infrastruktury technicznej, jeżeli:

- 1) umieszczenie elementów sieci telekomunikacyjnej w infrastrukturze technicznej objętej wnioskiem nie jest możliwe ze względów technicznych,
- 2) nie ma dostępnej przestrzeni do umieszczenia elementów sieci telekomunikacyjnej, z uwzględnieniem przyszłego, odpowiednio wykazanego, zapotrzebowania operatora sieci na miejsce w infrastrukturze technicznej objętej wnioskiem,
- 3) nie jest możliwe wykorzystanie infrastruktury technicznej ze względu na wymagania bezpieczeństwa publicznego, zdrowia publicznego, integralności i bezpieczeństwa sieci, w szczególności infrastruktury krytycznej w rozumieniu art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1166 oraz z 2015 r. poz. 1485),
- 4) planowane usługi telekomunikacyjne mogą spowodować poważne zakłócenia w świadczeniu innych usług za pośrednictwem tej samej infrastruktury technicznej, lub
- 5) zapewnia przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu inny niż określony we wniosku, skuteczny dostęp do infrastruktury technicznej, który:
 - a) spełnia potrzeby przedsiębiorcy telekomunikacyjnego w zakresie zapewnienia szybkich sieci telekomunikacyjnych,
 - b) jest oferowany na uczciwych i rozsądnych warunkach.

5. Operator sieci jest obowiązany przekazać wnioskodawcy na piśmie przyczyny odmowy dostępu wraz ze szczegółowym uzasadnieniem, nie później niż w terminie 60 dni od dnia otrzymania wniosku o dostęp do infrastruktury technicznej. W przypadku, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, odpowiednie wykazanie zapotrzebowania wymaga przedłożenia wiarygodnego planu biznesowego wraz ze szczegółowym harmonogramem inwestycji.”;

7) art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Art. 20. Prezes UKE może z urzędu, w drodze decyzji, zmienić treść umowy o dostępie do infrastruktury technicznej lub zobowiązać strony umowy do jej zmiany, w przypadkach uzasadnionych potrzebą zapewnienia ochrony interesów odbiorców usług świadczonych przez podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej oraz użytkowników końcowych.”;

8) w art. 21:

a) uchyla się ust. 1,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku niepodjęcia negocjacji w sprawie zawarcia umowy o dostępie do infrastruktury technicznej przez operatora sieci, odmowy udzielenia dostępu do infrastruktury technicznej lub niezawarcia umowy o dostępie do infrastruktury technicznej w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku o taki dostęp, każda ze stron może zwrócić się do Prezesa UKE z wnioskiem o wydanie decyzji w sprawie dostępu do infrastruktury technicznej.”;

c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, powinien zawierać projekt umowy o dostępie do infrastruktury technicznej, z zaznaczeniem tych części umowy, co do których strony nie doszły do porozumienia.”;

9) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„1. Prezes UKE wydaje decyzję w sprawie dostępu do infrastruktury technicznej w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie, biorąc pod uwagę w szczególności konieczność zapewnienia niedyskryminacyjnych, sprawiedliwych, rozsądnych i proporcjonalnych warunków dostępu..”;

2. W przypadku dostępu do infrastruktury technicznej przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, opłaty z tytułu dostępu powinny umożliwić zwrot poniesionych kosztów, a Prezes UKE bierze pod uwagę cele określone w art. 8 **dyrektywy** 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (**dyrektywa** ramowa) oraz wpływ dostępu na plan biznesowy przedsiębiorcy telekomunikacyjnego udzielającego dostępu, w szczególności na realizowane przez niego inwestycje dotyczące szybkich sieci telekomunikacyjnych.

3. Opłaty za dostęp do infrastruktury technicznej podmiotu wykonującego zadania z zakresu użyteczności publicznej uwzględniają zwrot odpowiedniej części kosztów, które podmiot ten ponosi w związku z budową i utrzymaniem infrastruktury technicznej objętej dostępem.

4. Operator sieci, w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o wszczęciu postępowania o wydanie decyzji w sprawie dostępu do infrastruktury technicznej, o której mowa w ust. 1, przedstawia Prezesowi UKE uzasadnienie wysokości opłat uwzględniających koszty, o których mowa w ust. 3.”;

5. Decyzja w sprawie dostępu do infrastruktury technicznej zastępuje umowę w zakresie objętym decyzją, z tym że w odniesieniu do:

1) przedsiębiorstw energetycznych - decyzję wydaje się po zasięgnięciu opinii Prezesa URE,

2) przedsiębiorstw zapewniających infrastrukturę techniczną przeznaczoną do świadczenia usług transportowych obejmujących linie kolejowe – decyzję wydaje się po zasięgnięciu opinii Prezesa UTK.”;

6. Wyrażenie opinii, o której mowa w ust. 5, powinno nastąpić w terminie 30 dni od dnia przedstawienia projektu decyzji do zaopiniowania. Niezajęcie przez organ, o którym mowa w ust. 5, stanowiska w tym terminie uznaje się za brak zastrzeżeń do projektowanej decyzji.

7. W przypadku zawarcia przez zainteresowane strony umowy o dostępie do infrastruktury technicznej decyzja o dostępie do infrastruktury technicznej wygasa z mocy prawa w części objętej umową.

8. Decyzja w sprawie dostępu do infrastruktury technicznej może zostać zmieniona przez Prezesa UKE na wniosek każdej ze stron, której ona dotyczy, lub z urzędu, w przypadkach uzasadnionych potrzebą zapewnienia ochrony interesów użytkowników końcowych oraz skutecznej konkurencji.”;

10) art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Art. 23. 1. Do decyzji w sprawie dostępu do infrastruktury technicznej stosuje się odpowiednio przepisy działu I rozdziału 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne.

2. Do zmiany umowy o dostępie do infrastruktury technicznej stosuje się odpowiednio przepisy art. 19, art. 21, art. 22 i art. 24.

3. Do wniosku o zmianę umowy o dostępie do infrastruktury technicznej, dołącza się tekst tej umowy, a w przypadku umowy, która była co najmniej raz zmieniona, dołącza się jednolity tekst tej umowy zawierający wszelkie dokonane w niej zmiany.”;

11) art. 24 otrzymuje brzmienie:

„Art. 24. 1. Strona zawartej umowy o dostępie do infrastruktury technicznej przekazuje tekst tej umowy Prezesowi UKE w terminie 14 dni od dnia jej podpisania.

2. Umowy, o których mowa w ust. 1, są jawne, z zastrzeżeniem ust. 3. Prezes UKE udostępnia je nieodpłatnie zainteresowanym podmiotom na ich wniosek.

3. Prezes UKE, na wniosek strony umowy o dostępie do infrastruktury technicznej, może wyrazić zgodę, aby niektóre postanowienia umowy były wyłączone z obowiązku jawności. Wyłączenie to nie może obejmować rozliczeń z tytułu dostępu do infrastruktury technicznej.”;

12) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Art. 25. Podmiot wykonujący zadania z zakresu użyteczności publicznej jest obowiązany prowadzić ewidencję w sposób umożliwiający odrębne obliczenie kosztów i przychodów, zysków i strat w zakresie swojej podstawowej działalności oraz działalności, o której mowa w art. 16 ust. 1, a także dostępu, o którym mowa w art. 17.”;

13) po art. 25 dodaje się ust. 25a-25d w brzmieniu:

„Art. 25a. 1. Operator sieci jest obowiązany udostępnić przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu informacje dotyczące istniejącej infrastruktury technicznej, w celu umożliwienia ubiegania się o dostęp do tej infrastruktury.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, obejmują:

1) lokalizację, w tym przebieg, infrastruktury;

2) charakterystykę i aktualny sposób użytkowania infrastruktury;

3) dane adresowe operatora sieci do kontaktu w sprawach dostępu do infrastruktury technicznej.

3. Wniosek o udostępnienie informacji powinien być złożony w formie pisemnej lub elektronicznej i określać obszar, na którym wnioskodawca planuje realizować szybką sieć telekomunikacyjną.

4. Operator sieci udostępnia informacje, o których mowa w ust. 1, niezwłocznie, nie później niż w terminie 30 dni od otrzymania wniosku, z zastrzeżeniem ust. 5.

5. Operator sieci może odmówić udostępnienia informacji, o których mowa w ust. 1, w zakresie w jakim:

1) kompletne i aktualne informacje są dostępne za pośrednictwem punktu informacyjnego ds. telekomunikacji;

2) jest to niezbędne ze względu na bezpieczeństwo i integralność infrastruktury technicznej, zdrowie publiczne, obronność, bezpieczeństwo państwa lub bezpieczeństwo i porządek publiczny.

6. W przypadku odmowy udostępnienia informacji, operator sieci jest obowiązany przekazać wnioskodawcy na piśmie przyczyny odmowy udostępnienia wraz ze szczegółowym uzasadnieniem, nie później niż w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku o udostępnienie informacji.

7. W razie zastrzeżenia, że informacje stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa, Prezes UKE, w decyzji, o której mowa w art. 25d ust. 1, może uchylić zastrzeżenie, jeżeli uzna, że informacje te są niezbędne. Przepis art. 29 ust. 6b stosuje się odpowiednio.

8. Informacje udostępnione na podstawie ust. 1 mogą być wykorzystane wyłącznie zgodnie z ich przeznaczeniem i podlegają obowiązkowi zachowania poufności.

Art. 25b. 1. Operator sieci jest obowiązany uwzględnić wniosek innego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego o umożliwienie mu inspekcji określonych elementów infrastruktury technicznej w miejscu, w którym się ona znajduje.

2. Wniosek o umożliwienie inspekcji powinien być złożony w formie pisemnej i określać elementy infrastruktury telekomunikacyjnej związane z planowaną realizacją szybkiej sieci telekomunikacyjnej.

3. Wniosek o umożliwienie inspekcji uwzględnia się niezwłocznie, nie później niż w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 2. Przepis art. 25a ust. 5-8 stosuje się odpowiednio.

Art. 25c. 1. Minister właściwy do spraw informatyzacji, w drodze rozporządzenia, może określić rodzaj:

1) infrastruktury krytycznej w rozumieniu ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym,

2) infrastruktury technicznej, której wykorzystanie do celów realizacji szybkich sieci telekomunikacyjnych jest technicznie niemożliwe

- niepodlegających obowiązkowi, o którym mowa w art. 25a lub art. 25b, kierując się potrzebami szybkich sieci telekomunikacyjnych oraz koniecznością zapewnienia odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa oraz ciągłości funkcjonowania infrastruktury technicznej.

Art. 25d. 1. Spory w sprawach, o których mowa w art. 25a-25b, rozstrzyga Prezes UKE, w drodze decyzji, na wniosek operatora sieci lub przedsiębiorcy telekomunikacyjnego wnioskującego o udostępnienie informacji, o których mowa w art. 25a ust. 1 lub o umożliwienie inspekcji, o której mowa w art. 25b ust. 1.

2. Prezes UKE wydaje decyzję, o której mowa w ust. 1, niezwłocznie, nie później niż w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie, kierując się obiektywnymi, przejrzystymi, niedyskryminacyjnymi i proporcjonalnymi kryteriami.”;

14) w art. 26 w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Działalność, o której mowa w art. 16 ust. 1, nie może:”;

15) art. 27 otrzymuje brzmienie:

„Art. 27. 1. Podmiot, który:

- 1) wykorzystał środki publiczne, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, do:
 - a) budowy, przebudowy lub remontu infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej, lub
 - b) nabycia praw do infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej, lub
- 2) nabył prawa do infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej, o której mowa w pkt 1
 - zapewnia dostęp do takiej infrastruktury i sieci przedsiębiorcom telekomunikacyjnym, jeżeli warunek taki wynika z przepisów prawa, decyzji, umów lub innych aktów, na podstawie których nastąpiło finansowanie ze środków publicznych tej budowy, przebudowy, remontu lub nabycia praw.
2. Dostęp, o którym mowa w ust. 1, jest odpłatny, chyba że strony umowy postanowią inaczej.
3. W przypadku niepodjęcia negocjacji w sprawie zawarcia umowy o dostępie, o którym mowa w ust. 1, odmowy udzielenia dostępu lub niezawarcia umowy o dostępie w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku o taki dostęp, każda ze stron może zwrócić się do Prezesa UKE z wnioskiem o wydanie decyzji w sprawie dostępu do infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej.
4. Prezes UKE wydaje decyzję w sprawie dostępu, o którym mowa w ust. 1, w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie, biorąc pod uwagę w szczególności:
 - 1) konieczność zapewnienia niedyskryminacyjnych, sprawiedliwych, rozsądnych i proporcjonalnych warunków dostępu;
 - 2) zasady zapewnienia dostępu określone w przepisach prawa, decyzji, umów lub innych aktów, na podstawie których nastąpiło finansowanie ze środków publicznych budowy, przebudowy, remontu lub nabycia praw do infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej.
5. Do dostępu, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy działu I rozdział 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne oraz przepisy art. 18 ust. 1-3 i 6-8, art. 19 ust. 1-2, art. 21 ust. 2-2a, art. 22 ust. 7-8, art. 23 ust. 3 i art. 24.
6. Do zmiany umowy o dostępie, o którym mowa w ust. 1, przepisy ust. 2-5 stosuje się odpowiednio.
7. Prezes UKE może z urzędu, w drodze decyzji, zmienić treść umowy o dostępie, o którym mowa w ust. 1, lub zobowiązać strony umowy do jej zmiany, w przypadkach uzasadnionych potrzebą zapewnienia ochrony interesów użytkowników końcowych, zmianą zapotrzebowania na usługi, zmianą sytuacji rynkowej lub potrzebą wykonania warunku zapewnienia dostępu wynikającego z przepisów prawa, decyzji, umów lub innych aktów, na podstawie których nastąpiło finansowanie ze środków publicznych tej budowy, przebudowy, remontu lub nabycia praw do infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej.”

16) w art. 29:

- a) w ust. 1 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) informacje o lokalizacji instalacji radiokomunikacyjnych, z wyłączeniem radiolinii, emitujących pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 30 kHz do 300 GHz, których równoważna moc promieniowana izotropowo wynosi nie mniej niż 15 W, wraz z graficznym rozkładem pól elektromagnetycznych o wartościach przekraczających dopuszczalne poziomy

pól elektromagnetycznych w środowisku, o których mowa w art. 122 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, z późn. zm.³⁾).”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do informacji, o których mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepis art. 9 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne, z zastrzeżeniem ust. 6b.”;

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Inwentaryzacja, o której mowa w ust. 1, jest jawna i każdy ma prawo wglądu do tej inwentaryzacji oraz otrzymania z niej wypisów i wyrysów, o ile nie narusza to tajemnic prawnie chronionych lub nie zagraża obronności lub bezpieczeństwu państwa, z zastrzeżeniem ust. 6b.”;

d) po ust. 6a dodaje się ust. 6b w brzmieniu:

„6b. Nie podlegają zastrzeżeniu ze względu na tajemnicę przedsiębiorstwa informacje dotyczące usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz infrastruktury telekomunikacyjnej i infrastruktury technicznej, która może być wykorzystana w celu świadczenia tych usług, w zakresie obejmującym:

- 1) dane przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, który świadczy lub oferuje usługi w danej lokalizacji;
- 2) dane adresowe budynku lub lokalu oraz inne dane identyfikujące lokalizację, w której przedsiębiorca telekomunikacyjny świadczy lub oferuje usługi;
- 3) technologię świadczenia usługi;
- 4) maksymalną przepustowość możliwą do zaoferowania użytkownikowi końcowemu;
- 5) infrastrukturę telekomunikacyjną i infrastrukturę techniczną, która może być wykorzystana w celu świadczenia usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu.”;

e) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Minister właściwy do spraw informatyzacji określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaj infrastruktury oraz informacje o świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, a także rodzaj instalacji radiokomunikacyjnych oraz informacje dotyczące tych instalacji, podlegających inwentaryzacji i skalę map, na których dokonuje się inwentaryzacji, o której mowa w ust. 1,
- 2) elektroniczny format przekazywania danych,
- 3) szczegółowy zakres i sposób prezentowania informacji w inwentaryzacji,
- 4) wzory formularzy służących do przekazywania Prezesowi UKE informacji, o których mowa w ust. 2, wraz z objaśnieniami co do sposobu ich wypełniania

- kierując się potrzebą zapewnienia rzetelnego i wiarygodnego zbioru informacji o istniejącej infrastrukturze telekomunikacyjnej, w tym o rozkładzie pól elektromagnetycznych o wartościach przekraczających dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych w środowisku, o których mowa w art. 122 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1238, z 2014 r. poz. 40, 47, 457, 822, 1101, 1146, 1322 i 1662 oraz z 2015 r. poz. 122, 151, 277, 478, 774, 881, 933, 1045, 1223, 1434, 1593, 1688, 1936 i 2278.

środowiska, publicznych sieciach telekomunikacyjnych zapewniających lub umożliwiających zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu oraz świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, a także potrzebą usprawnienia i ujednoczenia procesu przekazywania danych.”;

17) dodaje się rozdział 2a w brzmieniu:

„Rozdział 2a

Punkt informacyjny do spraw telekomunikacji

Art. 29a. 1. Prezes UKE prowadzi dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej punkt informacyjny do spraw telekomunikacji, zwany dalej „punktem informacyjnym ds. telekomunikacji”.

2. Zadaniem punktu informacyjnego ds. telekomunikacji jest udzielanie informacji, o których mowa w art. 29b ust. 1.

3. Punkt informacyjny ds. telekomunikacji nie prowadzi doradztwa w indywidualnych sprawach.

4. Punkt informacyjny ds. telekomunikacji jest prowadzony za pośrednictwem strony internetowej, zwanej dalej „stroną internetową punktu informacyjnego ds. telekomunikacji”.

Art. 29b. 1. Punkt informacyjny ds. telekomunikacji zapewnia dostęp do posiadanych przez Prezesa UKE:

- 1) informacji dotyczących procedur i formalności wymaganych przed rozpoczęciem robót budowlanych, w trakcie ich wykonywania oraz do zakończenia i rozpoczęcia użytkowania, w odniesieniu do infrastruktury telekomunikacyjnej, w tym informacji o wszelkich wymaganych decyzjach administracyjnych, zgłoszeniach i zawiadomieniach, a także zwolnieniach z obowiązku ich uzyskania lub dokonania;
- 2) informacji uzyskanych w wyniku inwentaryzacji, o której mowa w art. 29 ust. 1;
- 3) informacji o istniejącej infrastrukturze technicznej, innej niż infrastruktura objęta inwentaryzacją, o której mowa w art. 29 ust. 1, określających:
 - a) lokalizację i przebieg infrastruktury technicznej,
 - b) rodzaj i aktualny stan oraz sposób użytkowania infrastruktury technicznej,
 - c) dane adresowe podmiotu władającego infrastrukturą techniczną do kontaktu w sprawach dostępu do tej infrastruktury;
- 4) informacji o planach inwestycyjnych w zakresie wykonywanych lub planowanych robót budowlanych, finansowanych w całości lub w części ze środków publicznych, dotyczących infrastruktury technicznej i określających:
 - a) lokalizację i rodzaj robót,
 - b) element infrastruktury technicznej, którego roboty dotyczą,
 - c) przewidywaną datę rozpoczęcia robót i czas ich trwania,
 - d) dane adresowe operatora sieci do kontaktu w sprawach koordynacji robót budowlanych
- 5) innych informacji w przypadkach określonych w ustawie lub przepisach odrębnych.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 2-5, gromadzi się w bazie danych założonej i prowadzonej w systemie teleinformatycznym, zapewniającym gromadzenie, aktualizację i udostępnianie tych informacji w sposób jednolity dla obszaru całego kraju.

3. Operator sieci może przekazać Prezesowi UKE informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, w celu ich udostępniania poprzez punkt informacyjny ds. telekomunikacji. Informacje powinny być zgodne ze stanem faktycznym i w przekazanym zakresie aktualizowane corocznie w terminach do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku.

4. Minister właściwy do spraw informatyzacji może określić w drodze rozporządzenia:

a) elektroniczny format przekazywania danych,

b) wzory formularzy służących do przekazywania Prezesowi UKE informacji, o których mowa w ust. 3, wraz z objaśnieniami co do sposobu ich wypełniania

- kierując się potrzebą usprawnienia i ujednoczenia procesu przekazywania danych.

Art. 29c. 1. Główny Geodeta Kraju przekazuje Prezesowi UKE z centralnego zasobu geodezyjnego i kartograficznego posiadane w postaci elektronicznej:

1) informacje, o których mowa w art. 29b ust. 1 pkt 3,

2) inne informacje, przydatne dla celów przygotowania i realizacji inwestycji telekomunikacyjnych, w zakresie uzgodnionym z Prezesem UKE,

- a następnie aktualizuje te informacje w sposób i z częstotliwością uzgodnionych z Prezesem UKE, nie rzadziej niż raz na sześć miesięcy.

2. Właściwy marszałek województwa, każdorazowo na wniosek Prezesa UKE, przekazuje Prezesowi UKE z wojewódzkiego zasobu geodezyjnego i kartograficznego posiadane w postaci elektronicznej informacje, o których mowa w art. 29b ust. 1 pkt 3, które nie znajdują się w centralnym zasobie geodezyjnym i kartograficznym.

3. Właściwy starosta i prezydent miasta na prawach powiatu, każdorazowo na wniosek Prezesa UKE, przekazuje Prezesowi UKE z powiatowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, w szczególności geodezyjnej ewidencji sieci uzbrojenia terenu, posiadane w postaci elektronicznej informacje, o których mowa w art. 29b ust. 1 pkt 3, które nie znajdują się w centralnym zasobie geodezyjnym i kartograficznym.

4. Podmiot, który zarządza terenem zamkniętym, każdorazowo na wniosek Prezesa UKE, przekazuje w postaci elektronicznej Prezesowi UKE posiadane informacje, o których mowa w art. 29b ust. 1 pkt 3, dla obszaru terenu zamkniętego.

5. Właściwy zarządca drogi przekazuje Prezesowi UKE w postaci elektronicznej:

1) informacje, o których mowa w art. 29b ust. 1 pkt 3 i 4, w zakresie kanałów technologicznych, zlokalizowanych w pasie drogowym na obszarze jego właściwości,

2) informacje, o których mowa w art. 29b ust. 1 pkt 3, w zakresie infrastruktury technicznej, dla której wydał zezwolenie, o którym mowa w art. 39 ust. 3 lub art. 40 ust. 1 ustawy o drogach publicznych.

6. W zakresie kanałów technologicznych zarządca drogi przekazuje informacje, o których mowa w art. 29b ust. 1 pkt 4, w terminie określonym w art. 39 ust. 6a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, a informacje, o których mowa w art. 29b ust. 1 pkt 3, nie później niż w terminie 30 dni od dnia zakończenia budowy kanału technologicznego.

7. Informacje, o których mowa w ust. 5 pkt 2, zarządca drogi przekazuje Prezesowi UKE w terminie 30 dni od dnia wydania zezwolenia, a następnie niezwłocznie aktualizuje te informacje w razie ich zmiany.

8. Organy administracji publicznej, inne niż wskazane w ust. 1-5, a także podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1-3a ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych, jeżeli ze względu na swoje zadania posiada w postaci elektronicznej choćby niektóre informacje, o których mowa w art. 29b ust 1 pkt 3, na wniosek Prezesa UKE, może przekazać Prezesowi UKE te informacje.

9. Podmioty, o których mowa w ust. 2-5 i 8, są obowiązane zapewnić aktualność informacji przekazanych Prezesowi UKE, poprzez niezwłoczne zawiadomienie Prezesa UKE o ich zmianach.

10. Podmioty, o których mowa w ust. 1-5 i 8, mogą odmówić przekazania informacji, jeżeli jest to niezbędne ze względu na bezpieczeństwo i integralność infrastruktury technicznej, zdrowie publiczne, obronność, bezpieczeństwo państwa lub bezpieczeństwo i porządek publiczny. W przypadku, gdy informacje stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa, przy przekazaniu informacji należy poinformować o tym Prezesa UKE.

11. System teleinformatyczny, o którym mowa w art. 29b ust. 2, umożliwia co najmniej podmiotom, o których mowa w ust. 1-3, bezpośrednie wprowadzanie informacji do bazy danych oraz ich aktualizowanie, poprzez stronę internetową punktu informacyjnego ds. telekomunikacji. System ten powinien zapewniać identyfikację podmiotu wprowadzającego informacje.

12. Podmiot, o którym mowa w ust. 1-5 i 8, jeżeli ze względu na swoje zadania posiada w postaci elektronicznej choćby niektóre informacje, o których mowa w art. 29b ust 1 pkt 3 i 4, które nie są dostępne poprzez punkt informacyjny ds. telekomunikacji, na wniosek przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, udostępnia temu przedsiębiorcy informacje w tym zakresie, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od otrzymania wniosku, o ile przepisy odrębne nie określają innego terminu. Przepis ust. 10 oraz art. 29d ust. 3 stosuje się odpowiednio.

13. Udostępnienie informacji, o którym mowa w ust. 12, jest nieodpłatne, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej.

Art. 29d. 1. Informacje, o których mowa w art. 29b ust. 1, są udostępniane poprzez stronę internetową punktu informacyjnego ds. telekomunikacji.

2. Informacje, o których mowa w art. 29b ust. 1, są dostępne dla każdego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, o ile nie zagraża to obronności lub bezpieczeństwu państwa.

3. Przepis art. 9 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne, z zastrzeżeniem art. 29 ust. 6b, stosuje się odpowiednio w zakresie informacji, o których mowa w art. 29b ust. 1 pkt 4, dotyczących infrastruktury technicznej przedsiębiorców telekomunikacyjnych. W pozostałych przypadkach nie można odmówić udostępnienia informacji, o których mowa w art. 29b ust. 1 pkt 3 i 4, ze względu na zastrzeżenie tajemnicy przedsiębiorstwa.

4. Informacje udostępnione przez punktu informacyjnego ds. telekomunikacji mogą być wykorzystane wyłącznie zgodnie z ich przeznaczeniem i podlegają obowiązkowi zachowania poufności przez przedsiębiorców telekomunikacyjnym, którym zostały udostępnione.

5. Udostępnienie informacji, o którym mowa w ust. 1, jest nieodpłatne.

Art. 29e. Minister właściwy do spraw informatyzacji może określić, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowy zakres i sposób prezentowania informacji gromadzonych w bazie danych,

- o której mowa w art. 29b ust. 2, w tym rodzaj i skalę map,
- 2) szczegółowy sposób udostępnienia informacji, o których mowa w art. 29b ust. 1,
 - 3) wymagania techniczne i eksploatacyjne dla systemu, o którym mowa w art. 29b ust. 2,
 - 4) elektroniczny format danych przekazywanych Prezesowi UKE na podstawie art. 29c,
 - 5) rodzaj infrastruktury technicznej, w szczególności infrastruktury krytycznej, w odniesieniu do której informacje nie są gromadzone w bazie danych, o której mowa w art. 29b ust. 2

- kierując się potrzebą usprawnienia i ujednoczenia procesu przekazywania i udostępniania danych, zapewnienia bezpieczeństwa i integralności infrastruktury technicznej, zdrowia publicznego, obronności, bezpieczeństwa państwa lub bezpieczeństwa i porządku publicznego, a także przydatnością infrastruktury technicznej do celów realizacji szybkich sieci telekomunikacyjnych.”;

18) w art. 30:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Właściciel, użytkownik wieczysty i zarządca nieruchomości, jest obowiązany zapewnić przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu dostęp do nieruchomości, w tym do budynku oraz punktu styku, polegający w szczególności na:

1) zapewnieniu możliwości wykorzystywania istniejącego przyłącza telekomunikacyjnego lub istniejącej instalacji telekomunikacyjnej budynku, jeżeli powielenie takiej infrastruktury byłoby ekonomicznie nieopłacalne lub technicznie niemożliwe,

2) umożliwieniu doprowadzenia aż do punktu styku przyłącza telekomunikacyjnego lub kabla telekomunikacyjnego, w razie potrzeby wraz z kanalizacją kablową,

3) umożliwieniu wykonania instalacji telekomunikacyjnej budynku, jeżeli:

a) nie istnieje instalacja telekomunikacyjna budynku przystosowana do dostarczania usług szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości co najmniej 30 Mb/s, lub

b) istniejąca instalacja telekomunikacyjna budynku przystosowana do dostarczania usług szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości co najmniej 30 Mb/s, nie jest dostępna lub nie odpowiada zapotrzebowaniu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego,

4) umożliwieniu korzystania z punktu styku,

5) umożliwieniu odtworzenia istniejącego przyłącza telekomunikacyjnego lub wykonaniu instalacji telekomunikacyjnej budynku, które uległy likwidacji, zniszczeniu, uszkodzeniu lub też wymagają przebudowy na skutek prowadzonych w pobliżu prac budowlanych

- w celu zapewnienia telekomunikacji w tym budynku.”;

b) dodaje się ust. 1a-1d w brzmieniu:

„1a. Warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 lit. b, uważa się za spełniony, w szczególności, gdy właściciel instalacji odmawia dostępu lub oferowane warunki dostępu są dyskryminujące, rażąco wygórowane lub uniemożliwiają przedsiębiorcy telekomunikacyjnego oferowanie użytkownikom końcowym konkurencyjnych warunków świadczenia usług, w tym cenowych i jakościowych, bądź też przedsiębiorca telekomunikacyjny świadczy usługi w innej technologii niż instalacja telekomunikacyjna w budynku. Do żądania dostępu, o którym mowa w ust. 1 pkt 3-4, nie jest konieczne złożenie

przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego wniosku do Prezesa UKE o wydanie decyzji w sprawie dostępu w odniesieniu do właściciela instalacji nie będącego właścicielem budynku.

1b. Obowiązek zapewniania dostępu, o którym mowa w ust. 1, jest niezależny od tego, czy budynek został ukończony i czy rozpoczęto jego użytkowanie. Przed rozpoczęciem użytkowania budynku nie można odmówić dostępu, o którym mowa w ust. 1 pkt 3-4, ze względu na istnienie lub wykonywanie innej instalacji telekomunikacyjnej budynku.

1c. Przedsiębiorca telekomunikacyjny obowiązany jest do wykonywania dostępu, o którym mowa w ust. 1, w sposób minimalizujący uciążliwość dla właściciela, użytkownika wieczystego oraz osób, którym przysługują inne prawa do nieruchomości, a także do przywrócenia nieruchomości do stanu poprzedniego, niezwłocznie po wykonaniu przyłącza, kabla lub instalacji telekomunikacyjnej budynku.

1d. Właściciel, użytkownik wieczysty i zarządca nieruchomości, jest obowiązany, w terminie 5 dni od dnia otrzymania wniosku przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, udzielić przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu informacji o:

a) właścicielowi kabla telekomunikacyjnego, instalacji telekomunikacyjnej budynku i przyłącza telekomunikacyjnego,

b) podmiotach korzystających z punktu styku.”;

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Do dostępu, o którym mowa w ust. 1 i 3, stosuje się odpowiednio przepisy art. 20-24, z tym że termin zawarcia umowy dostępu wynosi 30 dni od dnia wystąpienia przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego z wnioskiem o jej zawarcie.”;

d) po ust. 5d dodaje się ust. 5e w brzmieniu:

5e. Przepisy ust. 1-5d stosuje się odpowiednio do każdego, komu przysługuje skuteczne względem właściciela, użytkownika wieczystego lub zarządcy nieruchomości lub właściciela kabla telekomunikacyjnego, instalacji telekomunikacyjnej budynku lub przyłącza telekomunikacyjnego, prawo korzystania z:

1) punktu styku,

2) kabla telekomunikacyjnego, instalacji telekomunikacyjnej budynku lub przyłącza telekomunikacyjnego.”;

e) dodaje się ust. 7-9 w brzmieniu:

„7. Jeżeli użytkowany budynek mieszkalny wielorodzinny, budynek zamieszkania zbiorowego lub budynek użyteczności publicznej nie jest wyposażony w instalację telekomunikacyjną, o której mowa w ust. 6, właściciel obowiązany jest wyposażyć budynek w taką instalację w przypadku wykonywania generalnego remontu budynku, pod rygorem wniesienia do zgłoszenia sprzeciwu, o którym mowa w art. 30 ust. 6 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane albo odmowy wydania pozwolenia na budowę dotyczących generalnego remontu budynku.

8. Jeżeli koszt wykonania instalacji telekomunikacyjnej, o której mowa w ust. 6, jest wyższy niż 20% kosztów generalnego remontu budynku, przepisu ust. 7 nie stosuje się.”;

19) po art. 35 dodaje się art. 35a w brzmieniu:

„Art. 35a. 1. Prezes UKE może wezwać:

1) Generalnego Dyrektora Lasów Państwowych;

2) Prezesa Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa,

- 3) podmiot, który zarządza terenem zamkniętym,
- 4) właściciela, użytkownika wieczystego lub zarządcę co najmniej dziesięciu budynków wielorodzinnych

- do przedstawienia informacji w sprawie warunków zapewnienia dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 i 3 oraz art. 33 ust. 1.

2. Po przedstawieniu informacji, o której mowa w ust. 1, Prezes UKE może, kierując się potrzebą zapewnienia skutecznej konkurencji oraz zapewnienia telekomunikacji w drodze decyzji, określić warunki zapewnienia dostępu, o którym mowa w ust. 1, w tym wysokość opłat w zakresie dostępu, o którym mowa w art. 33 ust. 1.

3. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, wobec którego została wydana decyzja w sprawie określenia warunków zapewnienia dostępu, a także nadzorowane przez niego jednostki organizacyjne, w tym w szczególności regionalne dyrekcje Lasów Państwowych i nadleśnictwa, są obowiązane do zawierania, w zakresie swojego działania, umów o dostęp na warunkach nie gorszych niż określone w tej decyzji.

4. Prezes UKE podaje do publicznej wiadomości decyzję, o której mowa w ust. 2, w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Urzędu Komunikacji Elektronicznej.

5. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, zamieszcza na swojej stronie internetowej aktualne warunki zapewnienia dostępu, o którym mowa w ust. 1 i 3 oraz art. 33 ust. 1, uwzględniające warunki określone decyzją Prezesa UKE, jeżeli została wydana.

6. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, przekazuje Prezesowi UKE informacje o stronie internetowej, o której mowa w ust. 5, w terminie 7 dni od dnia zamieszczenia na niej warunków zapewnienia dostępu. Informacja jest udostępniana poprzez punkt informacyjny ds. telekomunikacji”;

20) po art. 36 dodaje się art. 36a-36g w brzmieniu:

„Art. 36a. 1. Operator sieci realizujący bezpośrednio lub pośrednio, w szczególności poprzez podwykonawców, roboty budowlane dotyczące infrastruktury technicznej, finansowane w całości lub w części ze środków publicznych, jest obowiązany uwzględnić uzasadnione wnioski przedsiębiorców telekomunikacyjnych o koordynację robót budowlanych.

2. Koordynacja robót budowlanych polega na:

1) współdziałaniu operatora sieci z przedsiębiorcą telekomunikacyjnym w celu umożliwienia wykonywania przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego robót budowlanych dotyczących szybkiej sieci telekomunikacyjnej w tym samym czasie i w tym samym miejscu, co roboty budowlane wykonywane przez operatora sieci, w szczególności w tym samym budynku lub we wspólnym wykopie,

2) zaprojektowaniu i wykonaniu przez operatora sieci infrastruktury technicznej, w szczególności kanalizacji kablowej, szafy kablowej, punktu styku, antenowej konstrukcji wsporczej, uwzględniającej potrzeby przedsiębiorcy telekomunikacyjnego dotyczące realizacji elementów szybkiej sieci telekomunikacyjnych i określone we wniosku, o którym w ust. 1, jeżeli powielenie tej infrastruktury przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego jest technicznie niemożliwe lub ekonomicznie nieopłacalne.

3. Wniosek o koordynację robót budowlanych uważa się za uzasadniony, jeżeli:

1) został złożony w celu budowy lub wykonywania innych robót budowlanych dotyczących elementów szybkiej sieci telekomunikacyjnej,

2) jego uwzględnienie nie spowoduje poniesienia przez operatora sieci dodatkowych kosztów dotyczących planowanych przez niego robót budowlanych, w tym kosztów spowodowanych opóźnieniami tych robót,

3) jego uwzględnienie nie utrudni wykonywania kontroli nad robotami budowlanymi objętymi koordynacją,

4) został złożony nie później niż:

a) na 30 dni przed dniem złożenia wniosku o pozwolenie na budowę lub zgłoszenia, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane,

b) na naradzie koordynacyjnej, o której mowa w art. 28b ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2015 r. poz. 520, z późn. zm.⁴⁾), w odniesieniu do robót budowlanych nie wymagających pozwolenia na budowę i zgłoszenia.

3. Warunek, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, uważa się za spełniony również wówczas, gdy w umowie o koordynacji robót budowlanych wnioskodawca zobowiązał się pokryć dodatkowe koszty ponoszone przez operatora sieci, oferując zabezpieczenie wykonania tego zobowiązania w jednej lub kilku formach, o których mowa w art. 148 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 2164).

4. Jeżeli zapewnienie koordynacji robót budowlanych spowoduje opóźnienie, uniemożliwiające zakończenie inwestycji realizowanej przez operatora sieci w terminie określonej w umowie o dofinansowaniu lub umowie o zamówienie publiczne, przepisu ust. 3 nie stosuje się.

5. Operator sieci może odmówić uwzględnienia uzasadnionego wniosku o koordynację robót budowlanych, jeżeli:

1) jest to niezbędne ze względu na wymagania bezpieczeństwa publicznego, zdrowia publicznego, integralności i bezpieczeństwa sieci, w szczególności infrastruktury krytycznej w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym,

2) planowane usługi telekomunikacyjne mogą spowodować poważne zakłócenia w świadczeniu innych usług za pośrednictwem infrastruktury technicznej objętej koordynacją robót budowlanych, lub

3) oferuje przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu skuteczny dostęp do infrastruktury technicznej, w szczególności polegający na współkorzystaniu lub dostępie do włókna światłowodowego, który:

a) spełnia potrzeby przedsiębiorcy telekomunikacyjnego w zakresie zapewnienia szybkich sieci telekomunikacyjnych,

b) jest oferowany na uczciwych i rozsądnych warunkach,

c) jego zastosowanie jest ekonomicznie opłacalne w porównaniu z kosztami zapewniania koordynacji robót budowlanych w zakresie i na warunkach proponowanych we wniosku, o którym mowa w ust. 1.

6. Operator sieci jest obowiązany podać przyczyny odmowy uwzględnienia wniosku o koordynację robót budowlanych w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 1.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. poz. 831, 1137, 1433 i 2281.

Art. 36b. 1. Operator sieci zawiera umowy na projektowanie i wykonywanie robót budowlanych dotyczących infrastruktury technicznej, uwzględniając obowiązki w zakresie koordynacji robót budowlanych.

2. Do koordynacji robót budowlanych przepis art. 26 stosuje się odpowiednio.

Art. 36c. 1. Warunki koordynacji robót budowlanych, w szczególności dotyczące harmonogramu i miejsca wykonania robót budowlanych oraz pokrycia i zabezpieczenia dodatkowych kosztów ponoszonych przez operatora sieci, strony ustalają w umowie o koordynacji robót budowlanych, zawartej na piśmie pod rygorem nieważności. Przepis art. 19 ust. 1-2 stosuje się odpowiednio.

2. W przypadku niepodjęcia negocjacji w sprawie zawarcia umowy o koordynacji robót budowlanych przez operatora sieci, odmowy uwzględnienia wniosku o koordynację robót budowlanych lub niezawarcia umowy o koordynację robót budowlanych w terminie 30 dni od daty otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 1, każda ze stron może zwrócić się do starosty, właściwego ze względu na miejsce wykonania robót budowlanych, z wnioskiem o wydanie decyzji w sprawie koordynacji robót budowlanych. Przepis art. 21 ust. 2a stosuje się odpowiednio.

3. Do umowy o koordynacji robót budowlanych przepis art. 23 ust. 3 i art. 24 stosuje się odpowiednio.

Art. 36d. 1. Starosta wydaje decyzję w sprawie koordynacji robót budowlanych niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie, biorąc pod uwagę w szczególności konieczność zapewnienia warunków koordynacji robót budowlanych niedyskryminacyjnych, sprawiedliwych, rozsądnych i proporcjonalnych do celu, jakimi koordynacja robót budowlanych ma służyć, a także:

- 1) obowiązki nałożone na operatora sieci;
- 2) potrzebę minimalizowania negatywnych skutków koordynacji robót budowlanych dla inwestycji wykonywanej przez operatora sieci, w tym na plan biznesowy operatora sieci,
- 3) charakter zaistniałych kwestii spornych oraz praktyczną możliwość wdrożenia rozwiązań dotyczących technicznych i ekonomicznych aspektów koordynacji robót budowlanych zarówno zaproponowanych przez strony negocjacji, jak też mogących stanowić rozwiązania alternatywne;
- 4) interes publiczny, w tym ochronę środowiska;
- 5) wymagania, o których mowa w art. 26.

3. Do decyzji w sprawie koordynacji robót budowlanych przepis art. 22 ust. 5-8 stosuje się odpowiednio.

Art. 36e. 1. Operator sieci jest obowiązany udostępnić przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu informacje dotyczące planowanych w okresie najbliższych 6 miesięcy lub wykonywanych robót budowlanych, o których mowa w art. 36a ust. 1, w celu umożliwienia ubiegania się o koordynację robót budowlanych.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, obejmują:

- 1) lokalizację i rodzaj robót;
- 2) element infrastruktury technicznej, którego roboty dotyczą;
- 3) przewidywaną datę rozpoczęcia robót i czas ich trwania;

4) dane adresowe operatora sieci do kontaktu w sprawach koordynacji robót budowlanych.

3. Informacje, o których mowa w ust. 1, udostępnia się niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku. Do udostępnienia informacji, o których mowa w ust. 1, przepis art. 25a ust. 3 i 5-8 stosuje się odpowiednio, z tym że operator sieci może odmówić udostępnienia informacji również wówczas, gdy informacje będące przedmiotem wniosku zostały przez niego podane do publicznej wiadomości w postaci elektronicznej.

Art. 36f. 1. Spory w sprawach, o których mowa w art. 36e, rozstrzyga starosta, ze względu na miejsce wykonania robót budowlanych, w drodze decyzji, na wniosek przedsiębiorcy telekomunikacyjnego lub operatora sieci.

2. Starosta wydaje decyzję, o której mowa w ust. 1, niezwłocznie, nie później niż w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie, kierując się obiektywnymi, przejrzystymi, niedyskryminacyjnymi i proporcjonalnymi kryteriami.

Art. 36g. Minister właściwy do spraw informatyzacji, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, w drodze rozporządzenia, może określić:

- a) rodzaj infrastruktury technicznej,
- b) roboty budowlane o niewielkim znaczeniu,

- niepodlegających obowiązkowi, o którym mowa w art. 36a ust. 1 lub art. 36e ust. 1, kierując się koniecznością zapewnienia odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa oraz ciągłości funkcjonowania infrastruktury technicznej, a także rozmiarem, czasem trwania i wartością robót budowlanych.”;

21) w art. 46:

- a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Niezgodność zamierzenia inwestycyjnego z planem miejscowym w zakresie ustaleń planu miejscowego naruszających wymagania, o których mowa w ust. 1, nie stanowi podstawy do wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 30 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, nałożenia obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę, ani odmowy pozwolenia na budowę.”

- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Z zastrzeżeniem art. 50 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r. poz. 199, z późn. zm.⁵⁾) oraz art. 47, w przypadku braku planu miejscowego lokalizację inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej ustala się w drodze decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, na warunkach określonych w ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym .”;

22) art. 48 otrzymuje brzmienie:

„Art. 48. 1. Przedsiębiorca telekomunikacyjny oraz Prezes UKE może zaskarżyć w zakresie telekomunikacji uchwałę w sprawie uchwalenia lub zmiany planu miejscowego do sądu administracyjnego. Przepis art. 52 § 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. poz. 443, 774, 1265, 1434, 1713, 1777, 1830 i 1890.

przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2015 r. poz. 850, 1045, 1777 i 2281) stosuje się odpowiednio.

2. Zakres telekomunikacji obejmuje tekstowe lub graficzne ustalenia planu miejscowego, , które określają, bezpośrednio lub pośrednio, zasady lub warunki lokalizowania infrastruktury telekomunikacyjnej lub prowadzenia działalności telekomunikacyjnej, w szczególności zakazy i rozwiązania, o których mowa w art. 46 ust. 1, jak również sposób zagospodarowania i warunki zabudowy terenu niezgodne z art. 46 ust. 2 zdanie drugie.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli w sprawie orzekł już sąd administracyjny i skargę oddalił.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 460, 1830 i 1890) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 39:

a) ust. 3b otrzymuje brzmienie:

„3b. W przypadku gdy właściwy organ nie wyda decyzji, o której mowa w ust. 3, w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku, organ wyższego stopnia, a w przypadku braku takiego organu organ nadzorujący, wymierza temu organowi, w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie, karę pieniężną w wysokości 500 zł za każdy dzień zwłoki. Wpływy z kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa.”,

b) po ust. 3d dodaje się ust. 3e-3f w brzmieniu:

„3e. Decyzję, o której mowa w ust. 3, właściwy zarządca drogi wydaje na wniosek:

1) inwestora;

2) wykonawcy robót budowlanych,

3) nabywcy lub właściciela obiektu budowlanego lub urządzenia, którego wniosek dotyczy, lub

4) podmiotu, który na podstawie przepisów odrębnych zawarł umowę o zamówienie publiczne, umowę partnerstwa publiczno-prywatnego lub umowę koncesji na usługi lub roboty budowlane, na podstawie której powierzono mu zarządzanie obiektem budowlanym lub urządzeniem, którego wniosek dotyczy.

3f. Organ, który wydał decyzję o której mowa w ust. 3, jest obowiązany, za zgodą strony, na rzecz której decyzja została wydana, do przeniesienia tej decyzji na rzecz innego podmiotu, o którym mowa w ust. 3e, jeżeli przyjmuje on wszystkie warunki zawarte w tej decyzji. Stronami w postępowaniu o przeniesienie decyzji są jedynie podmioty, między którymi ma być dokonane jej przeniesienie.”,

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Z zastrzeżeniem art. 32 ust. 3, jeżeli budowa, przebudowa lub remont drogi wymaga przełożenia urządzenia lub obiektu, o którym mowa w ust. 3, koszt tego przełożenia ponosi:

1) zarządca drogi - w przypadku gdy okres umieszczenia urządzenia lub obiektu w pasie drogowym jest krótszy lub równy 4 lata, licząc od dnia wydania zezwolenia przez zarządcę drogi, pod warunkiem zachowania dotychczasowych właściwości użytkowych oraz parametrów technicznych urządzenia lub obiektu;

2) właściciel urządzenia lub obiektu - w przypadku gdy:

- a) okres umieszczenia urządzenia lub obiektu w pasie drogowym jest dłuższy niż 4 lata, licząc od dnia wydania zezwolenia przez zarządcę drogi,
- b) na żądanie właściciela wprowadzono ulepszenia w urządzeniu lub obiekcie.”,
- d) ust. 6a i 6b otrzymują brzmienie:

„6a. Najpóźniej na 6 miesięcy przed dniem złożenia wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, o pozwoleniu na budowę albo dniem zgłoszenia przebudowy dróg, o których mowa w ust. 6 pkt 2, zarządca drogi zamieszcza na swojej stronie internetowej informację o zamiarze rozpoczęcia budowy lub przebudowy drogi i możliwości zgłaszania zainteresowania z udostępnieniem kanału technologicznego oraz o szacowanych kosztach budowy kanału technologicznego, jednocześnie zawiadamiając o tym Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwanego dalej Prezesem UKE”.

6b. Podmiot, który zgłosi zainteresowanie udostępnieniem przez zarządcę drogi kanału technologicznego, a następnie po jego wybudowaniu nie złoży oferty, jest obowiązany zwrócić zarządcy drogi koszty wybudowania kanału technologicznego, w wysokości nie wyższej niż określona w informacji, o której mowa w ust. 6a, o ile nie udostępniono tego kanału innym podmiotom.”,

- e) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. „7. Zarządca drogi udostępnia kanały technologiczne w drodze decyzji administracyjnej, w której określa warunki udostępnienia kanału technologicznego.”;

- f) uchyla się ust. 7a -7e,

- g) ust. 7f otrzymuje brzmienie:

„7f. Przepisu art. 40 ust. 3 nie stosuje się do linii telekomunikacyjnych i elektroenergetycznych oraz innych urządzeń umieszczanych w kanale technologicznym.”,

- h) po ust. 7f dodaje się ust. 7g-7j w brzmieniu:

„7g. Za udostępnienie kanału technologicznego pobiera się opłatę.

7h. Opłatę za udostępnienie kanału technologicznego ustala się jako iloczyn metrów bieżących udostępnionego kanału technologicznego i stawki opłaty za udostępnienie 1 mb kanału technologicznego pobieranej za każdy rok udostępnienia kanału technologicznego, przy czym za udostępnienie kanału technologicznego przez okres krótszy niż rok opłata obliczona jest proporcjonalnie do liczby dni udostępnienia kanału technologicznego.

7i. Opłatę, o której mowa w ust. 7g, właściwy zarządca drogi ustala w decyzji, o której mowa w ust. 7.

7j. Opłatę roczną, o której mowa w ust. 7h, za pierwszy rok udostępnienia kanału technologicznego uiszcza się w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja ustalająca opłatę stała się ostateczna, a za lata następne w terminie do dnia 15 stycznia każdego roku, z góry za dany rok.

7k. Minister właściwy do spraw informatyzacji, w drodze rozporządzenia, określi:

- 1) warunki niezbędne do wydania decyzji o udostępnieniu kanału technologicznego, o których mowa w ust. 7,
- 2) wysokość stawek opłat za udostępnienie kanału technologicznego, z uwzględnieniem przepisów o pomocy publicznej, biorąc pod uwagę poziom uzasadnionych kosztów budowy i eksploatacji kanału technologicznego, wypełnienie kanału technologicznego

kablem lub kanalizacją kablową oraz potrzeby rozwoju telekomunikacji, w szczególności w zakresie szerokopasmowego dostępu do Internetu. Stawki opłat nie mogą przekroczyć 7,00 zł/1mb kanału technologicznego/rok w przypadku rury osłonowej, 5,50 zł/1mb kanału technologicznego/rok w przypadku rury światłowodowej oraz 1,00 zł/1mb kanału technologicznego/rok w przypadku mikrorury wchodzącej w skład wiązki mikrorur.”

2) w art. 40 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Infrastrukturę, o której mowa w ust. 2 pkt 2, stanowią w szczególności:

- 1) linie elektroenergetyczne wysokiego i niskiego napięcia;
- 2) infrastruktura telekomunikacyjna w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, w tym linie telekomunikacyjne i kanalizacja kablowa;
- 3) przewody kanalizacyjne nie służące do odwodnienia drogi, gazowe, ciepłownicze i wodociągowe;
- 4) urządzenia wodnych melioracji;
- 5) urządzenia podziemne specjalnego przeznaczenia;
- 6) ciągi transportowe.”;

3) po art. 40d dodaje się art. 40e-40g w brzmieniu:

„Art. 40e. Organ, który wydał decyzję, o której mowa w art. 40 ust. 1, jest obowiązany, za zgodą strony, na rzecz której decyzja została wydana, do przeniesienia tej decyzji oraz związanej z nią decyzji dotyczącej opłat, na rzecz innego podmiotu, o którym mowa w ust. 1, jeżeli przyjmuje on wszystkie warunki zawarte w tych decyzji. Stronami w postępowaniu o przeniesienie decyzji są jedynie podmioty, między którymi ma być dokonane jej przeniesienie.

Art. 40f. 1. W przypadku ustalenia przez organ jednostki samorządu terytorialnego niższych stawek opłat niż stawki opłat, na podstawie których ustalono opłatę za zajęcie pasa drogowego w celu umieszczenia infrastruktury, o której mowa w ust. 2a, właściwy zarządca drogi, w drodze decyzji, na wniosek podmiotu, na który opłata jest nałożona, ustala nową wysokość opłaty, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Dla okresu, za który opłata stała się należna jeszcze przed dniem wejścia w życie uchwały jednostki samorządu terytorialnego ustalającej niższe stawki opłat, obowiązuje opłata ustalona w dotychczasowej wysokości.

Art. 40g. W przypadku gdy właściwy organ nie wyda decyzji, o której mowa w art. 40 ust. 1 lub art. 40 ust. 14a, w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku, organ wyższego stopnia, a w przypadku braku takiego organu organ nadzorujący, wymierza temu organowi, w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie, karę pieniężną w wysokości 500 zł za każdy dzień zwłoki. Wpływy z kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2015 r. poz. 520, z późn. zm.⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 pkt 11 otrzymuje brzmienie:

„11) sieci uzbrojenia terenu - rozumie się przez to wszelkiego rodzaju nadziemne, naziemne

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. poz. 831, 1137, 1433 i 2281.

i podziemne przewody i urządzenia: wodociągowe, kanalizacyjne, gazowe, ciepłne, telekomunikacyjne, elektroenergetyczne i inne, z wyłączeniem urządzeń melioracji szczegółowych, a także podziemne budowle, jak: tunele, przejścia, zbiorniki itp.”;

2) art. 28b otrzymuje brzmienie:

„Art. 28b. 1. Sytuowanie projektowanych sieci uzbrojenia terenu na obszarach miast oraz w pasach drogowych na terenie istniejącej lub projektowanej zwartej zabudowy obszarów wiejskich, koordynuje się na naradach koordynacyjnych organizowanych przez starostę.

2. Obowiązek koordynacji, o którym mowa w ust. 1 nie dotyczy:

1) przyłączy;

2) sieci uzbrojenia terenu sytuowanych wyłącznie w granicach działki budowlanej.

3. Po otrzymaniu od inwestora lub projektanta wniosku o skoordynowanie usytuowania projektowanej sieci uzbrojenia terenu wraz z propozycją tego usytuowania przedstawioną na planie sytuacyjnym sporządzonym na kopii aktualnej mapy zasadniczej lub innej mapy do celów projektowych uwierzytelnionej w trybie art. 12b ust. 5, starosta wyznacza sposób, termin i miejsce przeprowadzenia narady koordynacyjnej, o czym zawiadamia:

1) wnioskodawców;

2) podmioty władające sieciami uzbrojenia terenu;

3) wójtów (burmistrzów i prezydentów miast) na terenie których mają być sytuowane projektowane sieci uzbrojenia terenu;

4) inne podmioty, które mogą być zainteresowane rezultatami narady koordynacyjnej, w szczególności zarządzające terenami zamkniętymi, w przypadku sytuowania części projektowanych sieci na tych terenach.

4. W przypadku, gdy dokumenty, o których mowa w ust. 3, dołączone do wniosku mają postać nieelektroniczną, doręcza się je staroście w co najmniej dwóch egzemplarzach.

5. Termin narady koordynacyjnej wyznacza się na dzień przypadający nie później niż po upływie 14 dni od dnia otrzymania od inwestora lub projektanta dokumentów, o których mowa w ust. 3.

6. Wraz z zawiadomieniem starosta przekazuje informację o miejscu i terminie zapoznania się z dokumentami otrzymanymi od inwestora lub projektanta.

7. Na wniosek inwestora lub projektanta sieci uzbrojenia terenu, podmiotu władającego siecią uzbrojenia terenu lub wójta (burmistrza, prezydenta miasta), uzasadniony w szczególności potrzebą wyeliminowania zagrożeń wynikających z możliwej kolizji między sytuowanymi na tym samym terenie sieciami uzbrojenia terenu, przedmiotem narady koordynacyjnej może być sytuowanie projektowanych sieci uzbrojenia terenu na obszarach innych niż wymienione w ust. 1, lub sytuowanie przyłączy.

8. Naradzie koordynacyjnej przewodniczy starosta lub upoważniona przez niego osoba.

9. Rezultaty narady koordynacyjnej utrwalą się w protokole zawierającym:

1) określenie sposobu przeprowadzenia narady, jej termin i miejsce oraz znak sprawy zgodny z instrukcją kancelaryjną;

2) opis przedmiotu narady;

3) imię i nazwisko oraz inne dane identyfikujące wnioskodawcę;

4) imię i nazwisko oraz stanowisko służbowe przewodniczącego;

5) imiona i nazwiska uczestników oraz oznaczenie podmiotów, które te osoby reprezentują lub informację o przyczynach uczestnictwa danej osoby w naradzie;

- 6) stanowiska uczestników narady;
- 7) informacje o podmiotach zawiadomionych o naradzie, które nie uczestniczyły w niej;
- 8) podpisy uczestników narady.

10. W przypadku przeprowadzenia narady koordynacyjnej za pomocą środków komunikacji elektronicznej w całości lub w części, protokół narady, o którym mowa w ust. 9, zawiera zamiast podpisów wszystkich uczestników tej narady, podpisy jej przewodniczącego, protokolanta i ewentualnie innych osób, które osobiście stawiły się na naradę, a także adnotację o uzgodnieniu treści protokołu z osobami, które uczestniczyły w naradzie wyłącznie za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

11. Odpisy protokołu narady koordynacyjnej wydaje się wnioskodawcy w dniu zakończenia narady koordynacyjnej, a innym uczestnikom narady w terminie 3 dni od dnia złożenia żądania w tej sprawie.

3) po art. 28b dodaje się art. 28ba i 28bb w brzmieniu:

„Art. 28ba. 1. Nieobecność na naradzie koordynacyjnej podmiotu należycie zawiadomionego o jej miejscu i terminie nie stanowi przeszkody do jej przeprowadzenia. Przyjmuje się, że podmiot ten nie składa zastrzeżeń do usytuowania projektowanej sieci uzbrojenia terenu przedstawionego w dokumencie załączonym do wniosku o skoordynowanie usytuowania projektowanej sieci uzbrojenia terenu.

2. W przypadku gdy w trakcie narady koordynacyjnej jej uczestnicy uzgodnią zmiany w usytuowaniu projektowanej sieci uzbrojenia terenu w stosunku do usytuowania przedstawionego w dokumencie załączonym do wniosku, starosta w terminie 7 dni od dnia przeprowadzenia narady przesyła ustalenia z narady podmiotom, które były należycie zawiadomione, ale nie brały w niej udziału.

3. Zmiany, o których mowa w ust. 2, uznaje się za uzgodnione, jeżeli zawiadomione o nich podmioty w terminie 7 dni od dnia otrzymania zawiadomienia w tej sprawie nie zgłoszą zastrzeżeń. Zastrzeżenia zgłoszone w tym terminie podlegają rozpatrzeniu na dodatkowej naradzie koordynacyjnej, za przeprowadzenie której nie pobiera się opłaty.

Art. 28bb. 1. Doręczanie zawiadomień, o których mowa w art. 28b ust. 3 oraz art. 28ba, następuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2013 r. poz. 1422 oraz z 2015 r., poz. 1844), jeżeli wyrażona zostanie pisemna zgoda na doręczanie pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej wraz ze wskazaniem adresu elektronicznego.

2. W przypadku wyrażenia zgody, o której mowa w ust. 1, dowodem doręczenia zawiadomień, o których mowa w art. 28b ust. 3 oraz art. 28ba, jest potwierdzenie transmisji danych.

3. W każdym czasie można zażądać doręczania zawiadomień o naradach koordynacyjnych na piśmie.

4. Do doręczania zawiadomień, w sposób inny niż określony w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy Działu I Rozdziału 8 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23)”;

4) w art. 28c:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na dokumentacji projektowej będącej przedmiotem narady koordynacyjnej zamieszcza się adnotację, zawierającą informacje, iż dokumentacja była przedmiotem narady koordynacyjnej, oraz dane, o których mowa w art. 28b ust. 9 pkt 1.”,

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Adnotację sporządza się w dniu przeprowadzenia narady, niezwłocznie po jej zakończeniu. Jeżeli przewodniczący narady nie sporządzi adnotacji w dniu zakończenia narady, adnotację na dokumentacji projektowej może zamieścić projektant.”;

5) w art. 28d:

a) dotychczasową treść art. 28d oznacza się jako ust. 1;

b) dodaje się ust. 2-3 w brzmieniu:

„2. Podmiot, który zarządza terenem zamkniętym, obowiązany jest, w terminie nie dłuższym niż 7 dni od dnia otrzymania wniosku inwestora lub projektanta, rozpocząć uzgodnienia, poprzez wyznaczenie przedstawiciela i terminu spotkania uzgodnieniowego z inwestorem lub projektantem.

3. Uzgodnienie, o którym mowa w ust. 2, powinno być dokonane w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku inwestora lub projektanta.”;

6) w art. 28e:

a) dotychczasową treść w art. 28e oznacza się jako ust. 1,

b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. W przypadku niewydania opinii, o której mowa w ust. 1 pkt 1, w terminie 60 dni od dnia udostępnienia zbiorów danych inicjalnej bazy GESUT podmiotowi, który włada siecią uzbrojenia terenu, zbiory te uznaje się za uzgodnione z tym podmiotem.”;

7) w art. 40a w ust. 2 dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) pierwsze udostępnienia podmiotowi władającemu siecią uzbrojenia terenu zbiorów danych powiatowej bazy GESUT, dotyczących sieci uzbrojenia terenu znajdującej się we władaniu tego podmiotu, po otrzymaniu przez starostę od tego podmiotu opinii, o której mowa w art. 28e ust. 1 pkt 1.”;

8) w załączniku w ust. 3 w pkt 1 dodaje się lit. c–f w brzmieniu:

„c) 0,1 - w przypadku kolejnego udostępnienia zbiorów danych dotyczących sieci uzbrojenia terenu, o którym mowa w art. 40a ust. 2 pkt 5,

d) 0,4 – w przypadku udostępnienia materiałów zasobu ze zbioru danych BDOT10k w celu przygotowania lub realizacji inwestycji dotyczącej infrastruktury telekomunikacyjnej, w tym złożenia wniosku o dofinansowanie ze środków unijnych w ramach programów operacyjnych,

e) 0,2 - w przypadku wydawania wypisów i wyrysów, o których mowa w Tabeli 11, w celu przygotowania lub realizacji inwestycji dotyczącej infrastruktury telekomunikacyjnej, w tym złożenia wniosku o dofinansowanie ze środków unijnych w ramach programów operacyjnych,

f) 0,6 - w przypadku udostępniania materiałów zasobu, o których mowa w Tabeli 13, w celu przygotowania lub realizacji inwestycji dotyczącej infrastruktury telekomunikacyjnej, w tym złożenia wniosku o dofinansowanie ze środków unijnych w ramach programów operacyjnych.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r. poz. 1409, z późn. zm.⁷⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3:

a) po ust. 3a dodaje się pkt 3b-3d w brzmieniu:

„3b) instalacji radiokomunikacyjnej – należy przez to rozumieć instalację składającą się z anten i innych urządzeń telekomunikacyjnych w rozumieniu ustawy – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2014 r. poz. 243, z późn. zm.⁸⁾), wraz z osprzętem, szafą telekomunikacyjną lub innymi urządzeniami, w tym zasilającymi w energię elektryczną (takimi jak linia lub kabel energetyczny), w szczególności instalacja radiokomunikacyjna, o której mowa w art. 122a ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, z późn. zm.⁹⁾); instalacja radiokomunikacyjna nie stanowi obiektu budowlanego lub jego części, ani urządzenia budowlanego;

3c) antenowej konstrukcji wsporczej – należy przez to rozumieć konstrukcję wsporczą instalowaną na obiektach budowlanych służącą do instalowania na niej instalacji radiokomunikacyjnych; antenowa konstrukcja wsporcza nie stanowi obiektu budowlanego lub jego części, ani urządzenia budowlanego;

3d) szafie telekomunikacyjnej – należy przez to rozumieć urządzenie wolno stojące (wraz z fundamentem, jeżeli jest wykonywany) albo instalowane na obiekcie budowlanym, w tym wewnątrz tego obiektu, będące punktem połączeniowym dla sprzętu i okablowania telekomunikacyjnego, w tym kontener telekomunikacyjny;”;

b) po pkt 8 dodaje się pkt 8a w brzmieniu:

„8a) instalowaniu – należy przez to rozumieć wykonywanie robót budowlanych, w wyniku których następuje umieszczenie urządzeń na obiekcie budowlanym, a które mogą obejmować niezbędny do tego montaż, nadbudowę, rozbudowę lub przebudowę obiektu budowlanego, jak również zmiany tych urządzeń;”;

2) w art. 29a:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Budowa przyłączy, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 20, jak również budowa i przebudowa obiektów, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 19a lit. e, 20a i 20b, wymaga sporządzenia planu sytuacyjnego na kopii aktualnej mapy zasadniczej lub innej mapy do celów projektowych uwierzytelnionej w trybie art. 12b ust. 5 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2015 r. poz. 520, z późn. zm.⁶⁾).”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Do budowy przyłączy, o której mowa w ust. 1, stosuje się przepisy prawa energetycznego albo o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków.”;

3) w art. 30:

a) w ust. 1:

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 40, 768, 822, 1133 i 1200 oraz z 2015 r. poz. 200, 443, 528, 774, 1165, 1265, 1549, 1642 i 1777.

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 827 i 1198 oraz z 2015 r. poz. 1069 i 1893

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 40, 47, 457, 822, 1101, 1146, 1322 i 1662 oraz z 2015 r. poz. 122, 151, 277, 478, 774, 881, 933, 1045, 1223, 1434, 1593, 1688, 1936 i 2278.

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) budowa, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1-2b, 3, 3a, 9, 11, 12, 14-17, 19, 19a lit. a-d oraz 28;”

– pkt 2b otrzymuje brzmienie:

„2b) wykonywanie przebudowy obiektów, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1-2b, 3, 3a, 11, 12, 14-17, 19, 19a lit. a-d, i 28 oraz przebudowy, o której mowa w art. 29 ust. 2 pkt 11 i 12;”

- po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) wykonywanie robót budowlanych stanowiących istotną zmianę, w rozumieniu art. 3 pkt 7 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, instalacji radiokomunikacyjnej, z wyjątkiem radiolinii, będącej urządzeniem, o którym mowa w pkt 3 lit. b;”

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a-3b w brzmieniu:

„3a. Do zgłoszenia wykonywania robót budowlanych polegających na instalowaniu na obiektach budowlanych urządzeń, o których mowa w ust. 1 pkt 3 lit. b, będących instalacjami radiokomunikacyjnymi, z wyjątkiem radiolinii, oraz robót budowlanych, o których mowa w ust. 1 pkt 3a należy również dołączyć:

- 1) oświadczenie projektanta, posiadającego uprawnienia budowlane do projektowania w specjalności, o której mowa w art. 14 ust. 1 pkt 2 lub pkt 4 lit. a, że instalacja radiokomunikacyjna nie spełnia warunków, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 60 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko”;
- 2) plan sytuacyjny przedstawiający:
 - a) graficzny rozkład pól elektromagnetycznych o wartościach przekraczających dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych w środowisku, o których mowa w art. 122 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska,
 - b) lokalizację w sąsiedztwie instalacji miejsc dostępnych dla ludności w rozumieniu art. 124 ust. 2.”

Art. 5. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. Nr 1232, z późn. zm.⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 122a dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Minister właściwy do spraw środowiska może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymagania dotyczące zakresu danych wymaganych do przedstawienia w ramach wyników pomiarów, o których mowa w ust. 1, kierując się potrzebą ujednoczenia wyników pomiarów oraz zapewnienia właściwego ich wykonywania.”;

2) w art. 124 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przez miejsca dostępne dla ludności rozumie się wszelkie miejsca, z wyjątkiem miejsc, do których dostęp ludności jest zabroniony lub niemożliwy bez użycia sprzętu technicznego, ustalone według istniejącego stanu zagospodarowania i zabudowy nieruchomości.”;

3) w art. 152:

a) w ust. 4a dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) do zgłoszenia instalacji radiokomunikacyjnej nie załączono wyników pomiarów wymaganych zgodnie z art. 122a.”;

b) po ust. 4a dodaje się ust. 4b w brzmieniu:

„4b. W przypadku instalacji radiokomunikacyjnych, rozpoczęcie ich eksploatacji jest możliwe po doręczeniu zgłoszenia właściwemu organowi, jeżeli wyniki pomiarów, o których mowa w art. 122a ust. 1, potwierdzają utrzymywanie poziomów pól elektromagnetycznych poniżej poziomów dopuszczalnych. Jeżeli w terminie 30 dni od dnia doręczenia zgłoszenia organ wniesie sprzeciw podmiot prowadzący instalację jest obowiązany niezwłocznie wstrzymać eksploatację instalacji.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2014 r. poz. 243, z późn. zm.⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 139:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przedsiębiorca telekomunikacyjny jest obowiązany umożliwić innym przedsiębiorcom telekomunikacyjnym, podmiotom, o których mowa w art. 4, oraz jednostkom samorządu terytorialnego wykonującym działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, dostęp do infrastruktury telekomunikacyjnej i nieruchomości, w tym do budynku, polegający na:

- 1) współkorzystaniu z nieruchomości i infrastruktury telekomunikacyjnej, w tym zapewnienia określonych elementów tej infrastruktury, kolokacji, umożliwienia zakładania, eksploatacji, nadzoru i konserwacji urządzeń telekomunikacyjnych, przyłączy telekomunikacyjnych, instalacji telekomunikacyjnej budynku i innych elementów infrastruktury telekomunikacyjnej, jeżeli:
 - a) wykonanie tych czynności bez uzyskania dostępu do nieruchomości i infrastruktury telekomunikacyjnej jest niemożliwe lub niecelowe z punktu widzenia planowania przestrzennego, zdrowia publicznego, ochrony środowiska lub bezpieczeństwa i porządku publicznego,
 - b) przedsiębiorca telekomunikacyjny na podstawie przepisów prawa, wyroku sądu lub decyzji miał prawo umieszczenia tej infrastruktury telekomunikacyjnej na, nad lub pod nieruchomością;
 - 2) współkorzystaniu z kabli telekomunikacyjnych w budynku, aż do zlokalizowanego w lub poza budynkiem punktu ich połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną, w tym udostępnienia całości lub części kabla, w szczególności włókna światłowodowego, jeżeli:
 - a) powielenie takiej infrastruktury byłoby ekonomicznie nieopłacalne lub technicznie niemożliwe,
 - b) przedsiębiorca telekomunikacyjny jest właścicielem tej infrastruktury telekomunikacyjnej lub na podstawie przepisów prawa, wyroku sądu lub decyzji miał prawo jej umieszczenia na, nad lub pod nieruchomością;
 - 3) dostępie do instalacji telekomunikacyjnej budynku i punktu jej połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną, jeżeli powielenie takiej infrastruktury byłoby ekonomicznie nieopłacalne lub technicznie niemożliwe, a wniosek o dostęp jest składany w celu realizacji szybkiej sieci telekomunikacyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.”;
- b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Do zapewnienia dostępu, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 27-30, art. 31 ust. 1 oraz art. 33, z tym że:

- 1) każda ze stron może zwrócić się do Prezesa UKE z wnioskiem o wydanie decyzji, jeżeli nie zawarto umowy o dostępie w terminie, o którym mowa w ust. 2,
- 2) Prezes UKE wydaje decyzję w sprawie dostępu w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie, biorąc pod uwagę **obiektywne**, przejrzyste, niedyskryminacyjne i proporcjonalne kryteria,
- 3) Prezes UKE w decyzji określa szczegółowe warunki rozliczeń z tytułu zapewnienia tego dostępu uwzględniające stopień występującego w danym przypadku ryzyka.”;

2) w art. 206 w ust. 1 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) o których mowa w art. 7 ust. 1, art. 13 ust. 2, art. 18 ust. 3, art. 20, art. 21 ust. 2, art. 22, art. 22d ust. 1, art. 27, art. 30, art. 34a, art. 36d i art. 36f ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych”,

3) w art. 209 ust. 1 dodaje się pkt 29a w brzmieniu:

„29a) nie wypełnia obowiązków określonych w art. 3, 4 i 5 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2120/2015 z dnia 25 listopada 2015 r. ustanawiającego środki dotyczące otwartego Internetu oraz zmieniającego dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników i rozporządzenie (UE) nr 531/2012 w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii (Dz. Urz. UE L 310 z 26.11.2015, str.1”).

Art. 7. Przepis art. 39 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się także do przełożenia urządzenia lub obiektu, niezwiązanego z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, umieszczonego w pasie drogowym na podstawie zezwolenia wydanego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 8. Podmioty, o których mowa w art. 29c ust. 2-5 i 8 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, przekazują informacje na wniosek Prezesa UKE nie wcześniej niż od dnia 1 stycznia 2017 r. Wcześniejsze przekazanie informacji jest dopuszczalne za zgodą tego podmiotu.

Art. 9. Przepis art. 30 ust. 7-8 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się również do spraw pozwoleń na budowę wszczętych po dniu 31 grudnia 2015 r. i niezakończonych przed dniem 1 lipca 2016 r.

Art. 10. 1. Do spraw wszczętych na podstawie art. 21, 27 i 30 ustawy zmienianej w art. 1, oraz art. 139 ustawy zmienianej w art. 6 i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy tych ustaw w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Odwołania od decyzji, o których mowa w art. 139 ustawy zmienianej w art. 6, wszczętych i niezakończonych prawomocnie do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

3. Do spraw wszczętych na podstawie art. 28b ustawy zmienianej w art. 3, i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 11. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 29 ust. 7 ustawy zmienianej w art. 1 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 29 ust. 7 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym

niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez okres 24 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 12. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem przepisów:

- 1) art. 2 pkt 1 lit. e – h, które wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia;
- 2) art. 1 pkt 2 lit. a i b w zakresie nadania nowego brzmienia art. 2 ust. 1 pkt 5-7 ustawy zmienianej w art. 1, art. 1 pkt 3-12 i 14, art. 1 pkt 17, art. 1 pkt 19-20, które wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2016 r.

UZASADNIENIE

Potrzeba i cel uchwalenia projektowanej ustawy

Na potrzebę wprowadzenia w życie projektowanej ustawy składa się kilka czynników.

Projektowana ustawa ma na celu pilne usunięcie najważniejszych barier administracyjnych i prawnych, blokujących inwestycje telekomunikacyjne. Przyjęcie ustawy jest konieczne do zabezpieczenia świadczenia usług użytkownikom końcowym, zwłaszcza szerokopasmowego dostępu do Internetu i łączności bezprzewodowej, w szczególności w związku z ważnymi wydarzeniami gromadzącymi wielokrotnie większą niż normalnie liczbę użytkowników (np. Światowy Dzień Młodzieży w 2016 r.) oraz rozpoczęciem przygotowania i realizacji projektów w pierwszym naborze Programu Operacyjnego Polska Cyfrowa („POPC”). Podkreślić należy, że w ramach POPC na budowę infrastruktury jest dostępnych ponad 1 mld euro, ale utrzymanie tych środków wymaga dotrzymania kamienia milowego na koniec 2018 r., co z kolei nie będzie możliwe bez zniesienia barier i przyspieszenia inwestycji. Bariery zostały zidentyfikowane w konsultacjach społecznych oraz są wynikiem prac grup roboczych działających w ramach Memorandum w sprawie współpracy na rzecz budowy i rozwoju pasywnej infrastruktury sieci szerokopasmowych.

Kolejnym czynnikiem jest **konieczność implementacji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/61/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej** (dalej zwanej „dyrektywą w sprawie redukcji kosztów” lub „dyrektywa 2014/61/UE”).

Ponadto, potrzeba zmiany wynika także z postulatu usuwania barier inwestycyjnych w dziedzinie inwestycji telekomunikacyjnych, przede wszystkich barier wskazanych w wyniku prac grup roboczych w ramach Memorandum w sprawie współpracy na rzecz budowy i rozwoju pasywnej infrastruktury sieci szerokopasmowych (zwane dalej „Memorandum”), które również mają wpływ na wysokość kosztów wdrażania sieci szerokopasmowych.

Osiągnięcie wymienionych celów, tj. dostosowanie prawa polskiego do dyrektywy w sprawie redukcji kosztów oraz zmiana przepisów stanowiących bariery inwestycyjne, wymaga odpowiednich zmian legislacyjnych. W konsekwencji nie ma możliwości podjęcia, z wykorzystaniem istniejących rozwiązań i instytucji prawnych, alternatywnych w stosunku do uchwalenia projektowanej ustawy środków umożliwiających osiągnięcie wskazanych celów.

Infrastruktura sieci szerokopasmowych stanowi podstawę jednolitego rynku cyfrowego i jest warunkiem uzyskania konkurencyjności w skali światowej (np. w dziedzinie handlu elektronicznego). Jak stwierdzono w komunikacie dotyczącym Aktu o jednolitym rynku II¹⁰, wzrost nasycenia rynku łączami szerokopasmowymi o 10 % może przynieść roczny wzrost PKB rządu 1–1,5 %, a także wzrost wydajności pracy o 1,5 %¹¹, a innowacje w przedsiębiorstwach, których źródłem są sieci szerokopasmowe, mogą przyczynić się do

¹⁰ (COM (2012) 573).

¹¹ Booz & Company, „Maximising the impact of Digitalisation” (Maksymalne zwiększenie wpływu cyfryzacji), 2012 r.

wzrostu zatrudnienia, generując dodatkowe miejsca pracy (w skali UE 2 mln miejsc pracy do 2020 r.¹²).

Znacząca część tego niewykorzystanego potencjału znajduje się na poziomie infrastruktury sieciowej.

Cele w zakresie sieci szerokopasmowych określone zostały w Europejskiej Agencji Cyfrowej (zwanej dalej „EAC”): do 2013 r. wszyscy Europejczycy mają mieć dostęp do podstawowych połączeń szerokopasmowych, a do 2020 r. (i) wszyscy Europejczycy mają mieć możliwość dostępu o przepustowości przekraczającej 30 Mb/s i (ii) przynajmniej 50 % europejskich gospodarstw domowych ma mieć możliwość dostępu o przepustowości przekraczającej 100 Mb/s. Cele wyznaczone do roku 2020 zostaną osiągnięte tylko wtedy, jeżeli zostaną zmniejszone koszty rozbudowy infrastruktury.

EAC jest inicjatywą przewodnią w ramach strategii Europa 2020, której celem jest uzyskanie trwałych korzyści ekonomicznych i społecznych z jednolitego rynku cyfrowego w oparciu o szybki i bardzo szybki internet i interoperacyjne aplikacje.

W EAC określono w szczególności, że konieczne jest obniżenie kosztów wprowadzania dostępu szerokopasmowego na całym terytorium Unii, w tym poprzez stosowne planowanie i koordynację oraz zmniejszanie obciążeń administracyjnych¹³.

Panuje ogólna zgoda co do tego, że największy udział w ogólnych kosztach wdrażania sieci mają roboty inżynieryjno-budowlane¹⁴, niezależnie od zastosowanej technologii, przy czym dla niektórych technologii udział ten wynosi aż 80 %.

. Bariery inwestycyjne oraz koszty wejścia na rynek można zmniejszyć poprzez umożliwienie intensywniejszego wykorzystania istniejącej infrastruktury technicznej, lepszą współpracę w zakresie planowania prac inżynieryjno-budowlanych, usprawnienie procedur udzielania zezwoleń na roboty budowlane oraz usunięcie przeszkód w dostępie do budynków i infrastruktury w budynkach.

Komisja Europejska wskazuje na cztery najważniejsze obszary problematyczne, którymi są:

- (1) nieefektywne rozwiązania lub wąskie gardła dotyczące wykorzystania istniejącej infrastruktury technicznej (np. przewodów, kanałów kablowych, studzienek, szafek ulicznych, słupów, masztów, anten, słupów kratowych i innych pomocniczych elementów infrastruktury),
- (2) wąskie gardła dotyczące wspólnej rozbudowy infrastruktury,
- (3) nieefektywne rozwiązania dotyczące udzielania zezwoleń administracyjnych oraz
- (4) wąskie gardła dotyczące zapewniania infrastruktury wewnątrzbudynkowej.

¹² Szacunki Komisji oparte na badaniach krajowych (Liebenau, J., Atkinson, R., Karrberg, P., Castro, D. oraz Ezell, S., 2009, „The UK Digital Road to Recovery” (Cyfrowa droga Zjednoczonego Królestwa do naprawy gospodarczej); Katz R.L. et al , 2009, „The Impact of Broadband on Jobs and the German Economy” (Wpływ łączny szerokopasmowych na zatrudnienie w gospodarce niemieckiej).

¹³ Europejska agenda cyfrowa – Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów, COM(2010)245 z 19.5.2010, w szczególności sekcja 2.4.1.

¹⁴ Analysys Mason, 2008, Analysys Mason 2012, WIK, 2008.

Przeważająca część wysokich kosztów inwestycyjnych spowodowana jest przez nieefektywne rozwiązania stosowane w procesie inwestycyjnym, a dotyczące wskazanych wyżej czterech obszarów problemowych. Ponieważ każdy obszar problematyczny jest związany z określonym etapem procesu realizacji sieci szerokopasmowych, łączne rozwiązywanie tych problemów pozwoli na uzyskanie spójnych i wzajemnie wzmacniających się działań. Wyniki jednego z badań wskazują, że w przypadku podjęcia środków pozwalających na rozwiązanie ww. problemów do 2020 r. potencjalne oszczędności wydatków kapitałowych dla operatorów wyniosłyby ok. 20-30 % całkowitych kosztów inwestycji¹⁵. Przykładowo, zapewnienie koordynacji robót budowlanych powinno przynieść oszczędności na poziomie 15-60%. Ponadto, wystąpią również korzyści społeczne, ekologiczne i gospodarcze.

Aby maksymalnie zwiększyć synergię pomiędzy sieciami, zmiany legislacyjne muszą dotyczyć nie tylko przedsiębiorców telekomunikacyjnych, ale również dysponentów innej infrastruktury technicznej, takiej jak sieci elektroenergetyczne, gazowe, wodociągowe, kanalizacyjne, w których można umieścić elementy sieci telekomunikacyjnych. Ponadto, zmiany zakładają również szereg działań samorządu lokalnego oraz organów administracji publicznej.

W Polsce proces wdrażania środków mających na celu zmniejszenie kosztów inwestycji i stworzenie zachęt do inwestycji w usługi i sieci telekomunikacyjne, w szczególności sieci nowej generacji (NGA), rozpoczęty został uchwaleniem ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. Nr 106, poz. 675, ze zm., zwanej dalej „Ustawą”). Ustawa ta wprowadziła rozwiązania, z których niektóre znalazły odzwierciedlenie w dyrektywie w sprawie redukcji kosztów. Po okresie ponad dwóch lat obowiązywania ww. ustawy, w oparciu o zebrane doświadczenia, nastąpił kolejny etap wdrażania środków mających na celu ułatwienie realizacji sieci telekomunikacyjnych, w szczególności prowadzących do zmniejszenia kosztów inwestycji. Pakiet przepisów, składający się z ustawy z dnia 12 października 2012 r. o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2012.1256), ustawy z dnia 16 listopada 2012 r. o zmianie ustawy - Prawo telekomunikacyjne oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2012.1445), jak również rozporządzenia z dnia 6 listopada 2012 r. (Dz.U.2012.1289) zmieniającego rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Ponadto, zmieniono rozporządzenie w sprawie wysokości opłat za zajęcie pasa drogowego dróg krajowych, dla których zarządcą jest Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, jak również dopuszczono lokalizowanie telekomunikacyjnych linii kablowych i kanalizacji kablowej w pasie drogowym poza terenem zabudowy.

Wymienione regulacje implementują część rozwiązań wymaganych dyrektywą w sprawie redukcji kosztów. Natomiast uchwalenie projektowanej ustawy ma na celu zapewnienie pełnego jej wdrożenia do polskiego porządku prawnego.

Proponowane środki, mające na celu zwiększenie efektywności wykorzystania istniejącej infrastruktury oraz zmniejszenie kosztów nowych prac inżyniersko-budowlanych i przeszkód utrudniających ich wykonywanie, powinny w istotny sposób przyczynić się do zapewnienia szybkiego i szerokiego wdrażania sieci łączności telekomunikacyjnych, utrzymując

¹⁵ Analisys Mason, 2012 r.

jednocześnie skuteczną konkurencję. **Jest to niezwykle ważne dla stworzenia odpowiednich warunków, by optymalnie wykorzystać ponad 1 mld euro środków unijnych dostępnych w Programie Operacyjnym Polska Cyfrowa**, przeznaczonych głównie na budowę infrastruktury sieci dostępowych. Jednocześnie pełne osiągnięcie celów EAC będzie wymagało wielokrotnie wyższych inwestycji prywatnych. Kluczowe dla realizacji tych zadań jest zredukowanie kosztów inwestycyjnych.

Uzasadnienie szczegółowe

Art. 1 pkt 1

Proponowana zmiana w art. 1 Ustawy wynika z konieczności dostosowania jej zakresu do aktualnej treści przepisów regulujących dostęp do infrastruktury technicznej, który nie jest ograniczony do infrastruktury finansowanej ze środków publicznych.

Art. 1 pkt 2

Proponowana zmiana w art. 2 ust. 1 Ustawy w zakresie pkt 3, 5 i 7 dostosowuje do przepisów dyrektywy 2014/61/UE definicję „podmiotu wykonującego zadania z zakresu użyteczności publicznej” oraz wprowadza dwa nowe pojęcia, zgodnie z dyrektywą 2014/61/UE, tj. „infrastruktury technicznej” o „operatora sieci”. Dotychczasowe przepisy Ustawy rozumiały pod pojęciem tej kategorii podmiotów wyłącznie przedsiębiorstwa energetyczne oraz wodociągowo-kanalizacyjne, podczas gdy określony w art. 2 dyrektywy krąg podmiotów obowiązanych do zapewnienia dostępu do infrastruktury technicznej (zwanych w dyrektywie „operatorami sieci”) jest znacznie szerszy. Zdefiniowanie tego zakresu zgodnie z dyrektywą spowoduje niejako automatyczne objęcie ich obowiązkami, które dotychczas obciążały wyłącznie przedsiębiorstwa energetyczne oraz wodociągowo-kanalizacyjne. Pod pojęciem „operatora sieci” należy rozumieć „przedsiębiorcę telekomunikacyjnego” oraz „podmiot wykonujący zadania z zakresu użyteczności publicznej”, przy czym wyodrębnienie tej ostatniej kategorii podmiotów pozostaje przydatne na gruncie niektórych przepisów Ustawy.

Ponadto, analogicznie jak w przepisach dyrektywy 2014/61/UE konieczne jest zdefiniowanie w art. 2 ust. 1 pkt 6 Ustawy pojęcia „szybkiej sieci telekomunikacyjnej” (w dyrektywie „szybka sieć łączności elektronicznej”), które ma fundamentalne znaczenie dla implementacji dyrektywy 2014/61/UE, wprowadzającej środki mające na celu zmniejszenie kosztów realizacji właśnie szybkich sieci telekomunikacyjnych. Proponowana definicja jest zgodna z wymaganiami ustanowionymi w EAC i odwołuje się do kryterium prędkości szerokopasmowego dostępu do Internetu (min. 30 Mb/s). Dyrektywa 2014/61/UE nie precyzuje, czy parametr 30 Mb/s odnosi się do systemu, czy usługi, którą odbiera użytkownik końcowy, ani czy jest to szybkość faktyczna, przeciętna, symetryczna, czy gwarantowana. Dlatego też – mając na uwadze cele dyrektywy 2014/61/UE - pojęcie to należy rozumieć możliwie szeroko, jako wszelkie sieci telekomunikacyjne zdolne do dostarczenia usług dostępu szerokopasmowego co najmniej o takiej prędkości.

Na potrzeby dostępu do nieruchomości, w tym do budynku, zdefiniowano pojęcia „punktu styku” i „generalnego remontu budynku”.

Art. 1 pkt 3

Zmiana tytułu rozdziału 2 jest niezbędna od należytego odzwierciedlenia zakresu uregulowanych w nim spraw - działalność w zakresie telekomunikacji jednostek samorządu terytorialnego i dostępu do infrastruktury technicznej.

Art. 1 pkt 4

Zmiana dotycząca art. 17 ust. 1 Ustawy ma na celu dostosowanie zakresu podmiotów obowiązanych do zapewnienia dostępu do kategorii „operatorów sieci” zdefiniowanych zgodnie z dyrektywą, a także usuwa wątpliwości związane z rozróżnieniem współkorzystania i dostępu, poprzez doprecyzowanie, że dostęp jako pojęcie szersze znaczeniowo obejmuje również współkorzystanie. We wszystkich innych przepisach Ustawy pod pojęciem dostępu do infrastruktury technicznej należy rozumieć również współkorzystanie. Warunki udzielenia dostępu określają dalsze przepisy Ustawy, dlatego też zrezygnowano ze wskazywania tych warunków w ust. 1, zwłaszcza że budziły wątpliwości interpretacyjne w jaki sposób należy uwzględnić równą i wolną konkurencję. Należało również znieść ograniczenie dotyczące infrastruktury wykorzystywanej do podstawowej działalności operatora sieci, gdyż dyrektywa nie zawiera takiego ograniczenia. W ust. 2 potwierdzono zasadę odpłatności, od której odstępstwo może zostać wprowadzone przez strony w umowie, natomiast decyzja Prezesa UKE zastępująca umowę zawsze powinna uwzględniać zasadę odpłatności.

Art. 1 pkt 5

Zmiana dotycząca art. 18 Ustawy ma na celu usunięcie istotnej bariery ograniczającej dostęp do infrastruktury technicznej, co podkreślano w ramach prac Memorandum. Konieczne jest wprowadzenie – obok bilateralnego rozstrzygnięcia sporów o dostęp – kompetencji Prezesa UKE do określania warunków dostępu i współkorzystania, które miałyby zastosowanie do wszystkich umów zawieranych przez operatorów sieci. Rozwiązanie jest wzorowane na art. 139 Pt. Prezes UKE od każdego operatora sieci może zażądać przedstawienia warunków dostępu i do infrastruktury technicznej, do których może nie składać zastrzeżeń, a operator sieci ogłasza je na swojej stronie internetowej i na zasadzie dobrowolności zawierana na ich podstawie umowy o dostęp. Jeżeli jednak Prezes UKE ma zastrzeżenia do przedstawionych warunków lub operator sieci nie stosuje tych warunków, przykładowo odmawiając dostępu lub zakłócając konkurencję na rynku telekomunikacyjnym, Prezes UKE może w drodze decyzji określić warunki dostępu do infrastruktury technicznej, a wówczas operator sieci ma obowiązek zawierania umów na warunkach nie gorszych niż określone w tej decyzji. Decyzja Prezesa UKE wymaga zasięgnięcia opinii odpowiednio Prezesa URE lub Prezesa UTK. Informacje o stronie internetowej operatora sieci, na której umieszczone są warunki dostępu, operator sieci przekazuje Prezesowi UKE w celu udostępnienia poprzez punkt informacyjny ds. telekomunikacji.

Art. 1 pkt 6

Zmiana dotycząca art. 19 ust. 1 Ustawy stanowi dostosowanie zakresu podmiotów obowiązanych do negocjowania umowy o dostępie. W nowym ust. 4 określono przesłanki odmowy dostępu i współkorzystania, zgodnie z art. 3 ust. 3 dyrektywy. W ust. 3 określono wymagania odnośnie wniosku o dostęp implementując art. 3 ust. 2 zdanie drugie dyrektywy, a

w ust. 5 nałożono obowiązek podania przyczyny odmowy dostępu, co implementuje art. 3 ust. 3 akapit drugi dyrektywy.

Art. 1 pkt 7

Zmiana dotyczy art. 20 Ustawy i polega na dostosowaniu nazwy umowy do zmian w art. 17 ust. 1 Ustawy, które pojęciem „dostęp” objęły również „współkorzystanie”.

Art. 1 pkt 8

Zmiany w art. 21 Ustawy stanowią implementację art. 3 ust. 4 dyrektywy, a także usprawnienie procedury przed Prezesem UKE, który już we wniosku o wydanie decyzji w sprawie dostępu powinien otrzymać projekt umowy z zaznaczeniem postanowień spornych między stronami.

Art. 1 pkt 9

Zmiany w art. 22 ust. 1 Ustawy mają na celu dostosowanie kryteriów uwzględnianych przy wydaniu przez Prezesa UKE decyzji w sprawie dostępu do art. 3 ust. 2 i ust. 5 akapit pierwszy dyrektywy, a w zakresie terminu art. 3 ust. 5 akapit drugi dyrektywy.

Zmiana w art. 22 ust. 2 Ustawy implementują art. 3 ust. 5 akapit trzeci dyrektywy, określający zasady ustalania cen w przypadku, gdy operatorem sieci jest przedsiębiorca telekomunikacyjny. Natomiast w odniesieniu do innych operatorów sieci opłaty za dostęp powinny być ustalane w oparciu o koszty przez nich ponoszone, co reguluje nowy ust. 3. W ust. 4 wprowadzono usprawnienie procedury przed Prezesem UKE, który powinien otrzymać od operatora sieci kalkulację opłaty, którą nie jest związany.

Zmiana w art. 22 ust. 5 Ustawy dodaje do organów opiniujących Prezesa UTK, co jest związane z rozszerzeniem zakresu podmiotów obowiązanych. Wprowadzono również fikcje uzgodnienia w razie braku stanowiska w terminie 30 dni (ust. 6). W ust. 7 i 8 dokonano zmian redakcyjnych wynikających z objęcia współkorzystania szerszym pojęciem dostępu.

Art. 1 pkt 10

W art. 23 Ustawy dokonano zmian redakcyjnych wynikających z objęcia współkorzystania szerszym pojęciem dostępu.

Art. 1 pkt 11

W art. 24 Ustawy dokonano zmian redakcyjnych wynikających z objęcia współkorzystania szerszym pojęciem dostępu.

Art. 1 pkt 12

W art. 25 Ustawy dokonano zmian redakcyjnych wynikających z objęcia współkorzystania szerszym pojęciem dostępu.

Art. 1 pkt 13

Dodanie art. 25a-25c Ustawy implementuje art. 4 dyrektywy regulujący przejrzystość (dostęp do informacji) w odniesieniu do infrastruktury technicznej, aby umożliwić ubieganie się o dostęp i współkorzystanie z tej infrastruktury. W art. 25a ust. 1 nałożono obowiązek udzielenia informacji o infrastrukturze technicznej, które wyspecyfikowano w ust. 2, zgodnie z art. 4 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy. W art. 25a ust. 3 określono wymagania dotyczące wniosku o

informacje, implementując art. 4 ust. 4 dyrektywy. W art. 22a ust. 4 i 6 nałożono obowiązek udzielenia informacji lub podania przyczyn odmowy ich udzielenia w terminie miesiąca, co jest dopuszczalnym skróceniem terminu dwóch miesięcy, o którym mowa w art. 4 ust. 4 dyrektywy. W art. 25a ust. 5 i 7-8 określono przesłanki odmowy udzielenia informacji i ograniczenia co do ich wykorzystania oraz zachowania poufności, zgodnie z art. 4 ust. 1 akapit trzeci i art. 4 ust. 8 dyrektywy. Ponadto, uzasadnionym powodem odmowy może być dostępność tych informacji w poprzez pojedynczy punkt informacyjny ds. telekomunikacji, co jest wdrożeniem art. 4 ust. 4 dyrektywy.

W art. 25b Ustawy nałożono na operatora sieci obowiązek umożliwienia inspekcji infrastruktury technicznej, implementując art. 4 ust. 5 dyrektywy. Wniosek o inspekcje powinien określać elementy infrastruktury technicznej i powinien być uwzględniony w terminie miesiąca. Operator sieci może odmówić umożliwienia inspekcji, jeżeli jest to niezbędne ze względu na bezpieczeństwo i integralność infrastruktury technicznej, zdrowie publiczne, obronność, bezpieczeństwo państwa lub bezpieczeństwo i porządek publiczny, a także powołując się na tajemnice przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. Informacje uzyskane dzięki inspekcji mogą być wykorzystane tylko zgodnie z ich przeznaczeniem i podlegają zachowaniu poufności, przy czym strony mogą uregulować warunki poufności, w tym odpowiedzialności za ich naruszenie.

W art. 25c Ustawy zawarto delegację ustawową dla ministra właściwego do spraw informatyzacji dla zwolnienia z obowiązku udzielenia dostępu do informacji (art. 25a) lub umożliwienia inspekcji (art. 25b) dla określonego rodzaju infrastruktury krytycznej lub innej infrastruktury technicznej, której wykorzystanie do celów realizacji szybkich sieci telekomunikacyjnych jest technicznie niemożliwe. Dyrektywa dopuszcza takie wyłączenia w art. 4 ust. 7.

W art. 25d Ustawy określono tryb i zasady rozstrzygania przez Prezesa UKE sporów o dostęp do informacji o infrastrukturze technicznej (art. 25a) i o umożliwienie inspekcji infrastruktury technicznej (art. 25b). Postępowanie jest wszczynane na wniosek przedsiębiorcy telekomunikacyjnego żądającego dostępu lub inspekcji, lub operatora sieci, który taki dostęp ma udzielić lub inspekcję umożliwić. Decyzja jest wydawana w terminie 60 dni, a Prezes UKE kieruje się obiektywnymi, niedyskryminacyjnymi i proporcjonalnymi kryteriami. Mała liczba kryteriów branych pod uwagę przez Prezesa UKE i ich elastyczność mają umożliwić szybkie rozstrzygnięcie sporów, gdyż przedmiot tych spraw jest znacznie mniej skomplikowany niż spraw o dostęp lub współkorzystanie z infrastruktury technicznej. Art. 25d Ustawy stanowi implementację art. 4 ust. 6 dyrektywy.

Art. 1 pkt 14

Zmiana w art. 26 Ustawy wynika z konieczności dostosowania przyczyn odmowy dostępu do infrastruktury technicznej do przyczyn zgodnych z dyrektywą i wymienionych w art. 19 ust. 4 Ustawy. W konsekwencji wymagania określone w art. 26 Ustawy powinny dotyczyć jedynie prowadzenia działalności telekomunikacyjnej przez podmioty wykonujące działalność w zakresie użyteczności publicznej.

Art. 1 pkt 15

Zmiana art. 27 Ustawy ma na celu doprecyzowanie kompetencji Prezesa UKE w zakresie warunków dostępu do infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej, jeżeli obowiązek dostępu jest warunkiem udzielenia pomocy publicznej lub otrzymania środków publicznych. Zwłaszcza ten pierwszy przypadek w praktyce często występuje, co związane jest z udzielaniem dofinansowania ze środków unijnych na projekty telekomunikacyjne. Przykładowo dotyczy to pomocy finansowej w projekcie Sieć Szerokopasmowa Polski Wschodniej i innych projektach indywidualnych (WSS, DSS, IDM, ect.), pomocy finansowej udzielanej na podstawie regionalnych programów operacyjnych i Programu Operacyjnego Polska Cyfrowa. Podkreślić należy, że przepisy art. 27 Ustawy znajdują zastosowanie w każdym przypadku, gdy warunkiem udzielenia pomocy publicznej lub otrzymania środków publicznych jest obowiązek zapewnienia dostępu lub współkorzystania infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej, niezależnie od tego, czy obowiązki te zostały nałożone bezpośrednio na podmiot, wobec którego Prezes UKE zatwierdza lub określa warunki dostępu lub współkorzystania. Podstawa prawna nałożenia obowiązku dostępu lub współkorzystania (decyzja Komisji, przepis prawa, umowa cywilnoprawna) nie ma znaczenia dla zastosowania art. 27 Ustawy. Podkreślić należy, że obowiązki uregulowane w art. 27 Ustawy są niezależne i odrębne od obowiązków, jakie mogą ciążyć na tym samym podmiocie na podstawie przepisów Pt (np. art. 139 Pt) lub innych przepisów Ustawy (np. art. 17), co w szczególności oznacza, że art. 27 Ustawy nie wyklucza dalej idących obowiązków dotyczących dostępu do infrastruktury..

Procedury udzielenia dostępu, o którym mowa w art. 27 Ustawy, są analogiczne jak w przypadku dostępu do infrastruktury technicznej, uregulowanego w art. 17-24 Ustawy, z tą zasadniczą różnicą, że przy rozstrzygnięciu sporu o dostęp uwzględnia się również zasady zapewnienia dostępu określone w przepisach prawa, decyzji, umów lub innych aktów, na podstawie których nastąpiło finansowanie ze środków publicznych budowy, przebudowy, remontu lub nabycia praw do infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej (art. 27 ust. 4). Z tego względu odesłaniem do art. 18-14 Ustawy nie objęto przepisów regulujących zasady ustalania opłat za dostęp do infrastruktury technicznej. Zgodnie z art. 27 ust. 3 dostęp jest odpłatny, chyba że strony umowy postanowią inaczej. W przypadku niepodjęcia negocjacji w sprawie zawarcia umowy o dostępie, o którym mowa w ust. 1, odmowy udzielenia dostępu lub niezawarcia umowy o dostępie w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku o taki dostęp, każda ze stron może zwrócić się do Prezesa UKE z wnioskiem o wydanie decyzji w sprawie dostępu do infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej.

W ust. 7 przyznano Prezesowi UKE kompetencje do zmiany treści umowy o dostępie lub nałożenia zobowiązania do jej zmiany, w przypadkach uzasadnionych potrzebą zapewnienia ochrony interesów użytkowników końcowych, zmianą zapotrzebowania na usługi, zmianą sytuacji rynkowej lub potrzebą wykonania warunku zapewnienia dostępu wynikającego z przepisów prawa, decyzji, umów lub innych aktów, na podstawie których nastąpiło finansowanie ze środków publicznych tej budowy, przebudowy, remontu lub nabycia praw do infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej. Kompetencja taka jest konieczna do zapewnienia pełnego wykonywania warunków udzielenia pomocy publicznej, zwłaszcza w razie zmiany sytuacji rynkowej, i umożliwi Prezesowi UKE wprowadzanie zmian w warunkach dostępu, choćby były określone w umowie o dofinansowanie, jeżeli będzie to niezbędne do wykonania

warunków udzielenia pomocy publicznej określonych w przepisach prawa lub decyzjach Komisji.

Art. 1 pkt 16

Zmiany w art. 29 ust. 1 mają na celu rozszerzenie zakresu inwentaryzacji Prezesa UKE na informacje o lokalizacji instalacji radiokomunikacyjnych, z wyłączeniem radiolinii, emitujących pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 30 kHz do 300 GHz, których równoważna moc promieniowana izotropowo wynosi nie mniej niż 15 W, wraz z graficznym rozkładem pól elektromagnetycznych o wartościach przekraczających dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych w środowisku, o których mowa w art. 122 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska. Rozszerzenie inwentaryzacji na te informacje ma na celu realizację wniosków z raportu Najwyższej Izby Kontroli z dnia 30.10.2015 r. (nr ewid. 6/2015/P/14/092/LLU), wskazujących na brak rzetelnej informacji o obszarze oddziaływania z instalacji radiokomunikacyjnych, na którym występują przekroczenia dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku, co może wpływać na możliwość zagospodarowania nieruchomości sąsiednich. Objęcie tych informacji inwentaryzacją zapewni rzetelny zasób danych, na bieżąco aktualizowany również w zakresie zmian tych instalacji. Centralny dostęp do tych informacji umożliwi organom administracji skuteczniejsze realizowanie przewidzianych w przepisach prawa kompetencji względem instalacji radiokomunikacyjnych, a właścicielom nieruchomości podejmowanie odpowiednich działań dotyczących zagospodarowania nieruchomości i ewentualnie środków ochrony praw do nieruchomości.

Wprowadzenie obligatoryjnej jawności części danych udostępnianych w SIIS (tj. danych w zakresie pozwalającym na określenie, jaki podmiot świadczy usługi szerokopasmowego dostępu do sieci Internet w określonej lokalizacji, w jakiej technologii oraz jakie maksymalne przepustowości świadczonych usług może zaoferować użytkownikom końcowym) ma w pierwszej kolejności zapewnić jak najszerszą informację dla potencjalnych użytkowników o usługach, z jakich mogą korzystać w określonej lokalizacji. Zgromadzenie tych danych dla wszystkich dostawców usług w ramach SIIS pozwoli użytkownikowi końcowemu na sprawdzenie w jednym punkcie informacyjnym (dostępnym on-line) wszystkich możliwych usługodawców, porównanie parametrów oferowanych przez nich usług oraz określenie technologii, w których usługi te są realizowane.

Należy również zwrócić uwagę, że już obecnie wielu dostawców usług określa na swoich stronach mapy zasięgu usług, czy też bazy pozwalające po adresie określić dostępność usług w danej lokalizacji. Następnie jednak, jak pokazuje praktyka, te dane są zastrzegane przez dostawców usług przy ich przekazaniu do SIIS, co nie pozwala Prezesowi UKE na pełne udostępnienie tych informacji. Jednocześnie, ze względu na ogromną ilość informacji gromadzonych w SIIS, a także ilość podmiotów przekazujących dane, praktycznie niemożliwe jest skorzystanie przez Prezesa UKE z kompetencji wynikających z art. 9 ust. 2 ustawy Prawo telekomunikacyjne, który pozwala uchylić zastrzeżenie w drodze decyzji, jeżeli Prezes UKE uzna, że dane te są niezbędne

W konsekwencji konieczna jest interwencja legislacyjna wyłączająca nadmiarowe zastrzeganie tajemnicy przedsiębiorstwa.

Warto również podkreślić, że odtajnienie tych danych pozwoli także zwiększyć ich wiarygodność i rzetelność. W toku konsultacji białych plam NGA zdarzały się liczne przypadki zgłaszania określonych lokalizacji jako białych plam NGA, pomimo tego, że według danych zawartych w SIIS dostawcy usług wskazywali na możliwość świadczenia w określonej lokalizacji usług sieci NGA. Ze względu na zastrzeżenie tych danych jako tajemnicy przedsiębiorstwa, użytkownik końcowy zainteresowany usługami sieci NGA nie ma możliwości sprawdzenia, jaki dostawca usług zadeklarował dostępność usług w tej lokalizacji i zawarcia z nim umowy. Odtajnienie tych danych będzie więc poprawiać dostępność usług zarówno dla użytkowników końcowych, jak i służyć dostawcom usług jako dodatkowa platforma, na której potencjalny abonent może pozyskać informację o dostępności określonych usług.

Wprowadzenie regulacji służy także realizacji wymogów wynikających z Dyrektywy 2014/61/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej.

Zmiana art. 29 ust. 7 jest związana m.in. ze zmianą ustawy o działach administracji rządowej i przeniesieniem kompetencji związanych z telekomunikacją z działu łączność do działu informatyzacja.

Art. 1 pkt 17

Zmiana polega na dodaniu rozdziału 2a, który tworzy Punkt Informacyjny do spraw Telekomunikacji (dalej „PIT”), co stanowi implementację art. 10 ust. 4 dyrektywy. Zgodnie z tym przepisem pojedynczy punkt informacyjny może stanowić co najmniej jeden organ na poziomie lokalnym, regionalnym lub krajowym. Proponuje się, by w Polsce pojedynczy punkt informacyjny był prowadzony przez Prezesa UKE. Prezes UKE dysponuje informacjami o sieciach i infrastrukturze telekomunikacyjnej zbieranymi w ramach inwentaryzacji, o której mowa w art. 29 Ustawy, a także informacjami przekazywanymi przez Głównego Geodetę Kraju. Ponadto, Prezes UKE jako krajowy organ rozstrzyga spory o dostęp do infrastruktury technicznej, w tym wewnątrzbudynkowej. Jednocześnie nie stwierdzono dostatecznie mocnych argumentów za dołączeniem Punktu Informacyjnego ds. Telekomunikacji do funkcjonującego Pojedynczego Punktu Kontaktowego prowadzonego przez Ministra Gospodarki. Funkcje Pojedynczego Punktu Kontaktowego są zasadniczo odmienne, a kompetencje Ministra Gospodarki nie są związane z infrastrukturą techniczną, w szczególności telekomunikacją. Dlatego też proponuje się utworzenie odrębnego Punktu Informacyjnego, podobnie jak ma to miejsce w przypadku Punktu Kontaktowego ds. Wyrobów Budowlanych, który prowadzi Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego odrębnie od Pojedynczego Punktu Kontaktowego prowadzonego przez Ministra Gospodarki.

Zadaniem PIK jest udzielanie posiadanych przez Prezesa UKE informacji, o których mowa w art. 29b, tj. dotyczących procedur i formalności (implementacja art. 7 ust. 1 dyrektywy), informacji z inwentaryzacji, o której mowa w art. 29 (inwentaryzacja jest jawna), informacji o planach inwestycyjnych (implementacja art. 6 ust. 3 dyrektywy) i infrastrukturze technicznej (implementacja art. 4 ust. 3 dyrektywy). PIK nie prowadzi doradztwa w indywidualnych sprawach (art. 29a ust. 2). Dostęp do tych informacji będzie poprzez stronę internetową, a ich gromadzenie nastąpi w bazie danych w systemie teleinformatycznym (art. 29b ust. 2).

Zgodnie z ust. 3 operator sieci może przekazać Prezesowi UKE informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, w celu ich udostępniania poprzez punkt informacyjny ds. telekomunikacji. Informacje powinny być zgodne ze stanem faktycznym i w przekazanym zakresie aktualizowane corocznie w terminach do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku. Przekazanie informacji jest dobrowolne, a w razie ich przekazania operator sieci nie ma już obowiązku bilateralnego ich przekazywania na wniosek przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. W ust. 4 przewidziano delegację dla ministra właściwego do spraw informatyzacji do określenia, w drodze rozporządzenia, elektronicznego formatu przekazywania danych oraz wzorów formularzy służących do przekazywania Prezesowi UKE informacji, o których mowa w ust. 3, wraz z objaśnieniami co do sposobu ich wypełniania, kierując się potrzebą usprawnienia i ujednoczenia procesu przekazywania danych.

Art. 29c stanowi implementację art. 4 ust. 2 dyrektywy. W art. 29c określono źródła zasilenia PIK w informacje, inne niż poprzez inwentaryzację, o której mowa w art. 29. Po pierwsze, Główny Geodeta Kraju przekazuje informacje z centralnego zasobu geodezyjnego i kartograficznego (ust. 1). Po drugie, posiadane informacje przekazują inne organy administracji publicznej: marszałkowie województwa z wojewódzkiego zasobu geodezyjnego i kartograficznego (ust. 2), starostowie i prezydenci miast z zasobu powiatowego (ust. 3), podmioty zarządzające terenem zamkniętym (ust. 4), zarządcy dróg w rozumieniu ustawy o drogach publicznych (ust. 5-7), a także inne organy, jeżeli posiadają ze względu na swoje zadania informacje w postaci elektronicznej (ust. 8). Podkreślić trzeba, że udostępnieniu podlegają tylko dane o infrastrukturze technicznej, o których mowa w art. 29b, przy czym udostępnienie następuje na wniosek Prezesa UKE, a pierwsze przekazanie danych następuje nie wcześniej niż 1 stycznia 2017 r., chyba że za zgodą organu obowiązującego. Ponadto, przekazania informacji można odmówić, jeżeli jest to niezbędne ze względu na bezpieczeństwo i integralność infrastruktury technicznej, zdrowie publiczne, obronność, bezpieczeństwo państwa lub bezpieczeństwo i porządek publiczny. W przypadku, gdy informacje stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa, przy przekazaniu informacji należy poinformować o tym Prezesa UKE. Dla usprawnienia procesu przekazywania danych system teleinformatyczny PIT ma umożliwić bezpośrednio wprowadzenie informacji do bazy danych (ust. 11).

W art. 29c ust. 12 przewidziano obowiązek udostępnienia informacji o infrastrukturze technicznej bezpośrednio przedsiębiorcom telekomunikacyjnym na ich wniosek, jeżeli informacje nie są dostępne poprzez PIT, przy czym takie udostępnienie jest nieodpłatne, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej (ust. 13). Organ może odmówić dostępu do informacji, jeżeli jest to niezbędne ze względu na bezpieczeństwo i integralność infrastruktury technicznej, zdrowie publiczne, obronność, bezpieczeństwo państwa lub bezpieczeństwo i porządek publiczny. Art. 29c ust. 12 stanowi implementację art. 4 ust. 4 dyrektywy.

W art. 29d określono tryb udostępnienia informacji. Informacje z art. 29b ust. 1 są dostępne na tych samych zasadach, co informacje zgromadzone w ramach inwentaryzacji. Podkreślić należy, że Prezes UKE nie bada przesłanek odmowy dostępu, o których mowa w art. 29c ust. 10, gdyż za to odpowiedzialne są organy przekazujące informacje do PIT i w razie stwierdzenia przesłanek w tym przepisie wskazanych nie powinny dokonywać przekazania do PIT tych informacji. Udostępnienie informacji poprzez PIT jest nieodpłatne (ust. 5).

W art. 29e zawarto delegację ustawową do wydania rozporządzenia ministra właściwego do spraw informatyzacji, który może określić szczegółowe wymagania techniczne dotyczące funkcjonowania PIT, a także rodzaj infrastruktury, w odniesieniu do której informacje nie są gromadzone w PIT, co stanowi implementację art. 4 ust. 7 i art. 6 ust. 5 dyrektywy.

Art. 1 pkt 18

Zmiany dotyczą art. 30 Ustawy i mają na celu implementację art. 8 ust. 2-3 i art. 9 dyrektywy, a także usprawnienie procedury prowadzonej przez Prezesa UKE i usunięcia mankamentów stwierdzonych w praktyce stosowania art. 30 Ustawy. Podkreślić trzeba, że dostęp do innych niż telekomunikacyjna instalacji budynku może mieć miejsce na zasadach określonych w art. 17-24 Ustawy, jeżeli stanowią infrastrukturę techniczną i należą do operatora sieci.

W art. 30 ust. 1 w pkt 2 poszerzono zakres obowiązku o umożliwienie doprowadzenia kabla telekomunikacyjnego, który jest odrębnie wyróżniony w art. 30 ust. 3. W art. 30 ust. 1 pkt 3 doprecyzowano, że umożliwienie wybudowania własnej instalacji telekomunikacyjnej budynku jest obowiązkiem nie tylko, gdy taka instalacja nie istnieje, ale również gdy istniejąca instalacja nie jest dostępna dla wnioskodawcy lub nie spełnia jego potrzeb (przykładowo istniejąca instalacja telekomunikacyjna zapewniająca możliwość realizacji szybkiej sieci telekomunikacyjnej może nie spełniać potrzeb wnioskodawcy, który chce wybudować sieć w technologii FTTH). W art. 30 ust. 1 pkt 4 wyraźnie wyodrębniono dostęp do punktu styku, zdefiniowanego w art. 2 ustawy.

W ust. 1a określono sytuacje, w których instalację telekomunikacyjną budynku uważa się za niedostępną dla przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, co ułatwi stosowanie przesłanki dostępu do budynku, o której mowa w art. 30 ust. 1 pkt 3. W ust. 1b usunięto wątpliwości interpretacyjne dotyczące tego, czy dostęp ma być zapewniony jeszcze przed ukończeniem budynku. Intencją jest, by na etapie budowy wszyscy zainteresowani przedsiębiorcy telekomunikacyjni mogli na swój koszt wyposażyć budynek w instalację telekomunikacyjną. W ust. 1c nałożono na przedsiębiorców telekomunikacyjnych obowiązek wykonywania dostępu do nieruchomości w sposób minimalizujący uciążliwość oraz do przywrócenia stanu poprzedniego niezwłocznie po zakończeniu prac, a w razie braku możliwości przywrócenia stanu poprzedniego odpowiednio stosuje się art. 128 ust. 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami, co uprawnia do żądania odszkodowania (określa je właściwy starosta w drodze odrębnej decyzji). Ust. 1c stanowi implementację art. 9 ust. 6 akapit drugi dyrektywy. W celu ułatwienia dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 3, w ust. 1d nałożono obowiązek udzielania przez właściciela, użytkownika wieczystego i zarządcę nieruchomości informacji o właścicielu kabla, instalacji i przyłącza telekomunikacyjnego oraz o podmiotach korzystających z punktu styku.

Zmiany w ust. 5 stanowią dostosowanie odesłania do treści zmienionych przepisów art. 19-24, z których nie wszystkie mogą być stosowane do dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 i 3. W ust. 5e rozszerzono zakres podmiotów obowiązanych do dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 i 3, również na inne podmioty, którym służy skuteczne względem właściciela, użytkownika wieczystego i zarządcy nieruchomości, prawo korzystania z punktu styku, kabla, instalacji lub przyłącza telekomunikacyjnego, co uniemożliwi obchodzenie obowiązku poprzez umowy cywilnoprawne i stanowi implementację art. 9 ust. 3 dyrektywy, który mówi o każdym posiadaczu prawa użytkownika.

W ust. 7 implementowano art. 8 ust. 2 dyrektywy, który nakazuje wyposażyć budynek w instalację telekomunikacyjną, jeżeli w taką instalację nie jest wyposażony, a wykonuje się generalny remont budynku. W ust. 8 zwolniono z tego obowiązku w przypadku, gdy koszt wykonania instalacji telekomunikacyjną jest wyższy niż 20% kosztów generalnego remontu budynku – zwolnienie tego rodzaju jest dopuszczalne na podstawie art. 8 ust. 4 dyrektywy.

Art. 1 pkt 19

Zmiana polegająca na dodaniu art. 35a ma na celu usunięcie jednej z podstawowych barier opóźniających inwestycji telekomunikacyjne, która stwierdzono w toku prac w ramach Memorandum oraz w związku z budową sieci finansowanych ze środków unijnych. Chodzi o dostęp do nieruchomości, w tym budynków wielorodzinnych, których dysponentem są Lasy Państwowe, AWRSP, podmiot zarządzający terenem zamkniętym i takie podmioty jak spółdzielnie mieszkaniowe. Przykładem mogą być Lasy Państwowe, dla których jednostką decyzyjną są poszczególne nadleśnictwa za zgodą poszczególnych regionalnych dyrekcji, co wymaga skomplikowanych indywidualnych uzgodnień i prowadzi do braku jednolitych zasad dostępu, w tym cenowych. Konieczne jest wprowadzenie rozwiązania zapewniającego określenie ramowych warunków dostępu do nieruchomości, o którym mowa w art. 30 ust. 1 i art. 33 ust. 1, by uniknąć zbędnego i nieefektywnego negocjowania indywidualnych warunków dostępu z podmiotami, które dysponują znaczącym zasobem nieruchomości. Dlatego też w uzupełnieniu obowiązków nałożonych w art. 30-33 Ustawy, ustanowiono kompetencję Prezesa UKE do określenia, w drodze decyzji, warunków dostępu, które będą musiały być uwzględniane przy zawieraniu indywidualnych umów na warunkach nie gorszych niż określone w decyzji Prezesa UKE.

Art. 1 pkt 20

Proponowane dodanie art. 36a-36f Ustawy mają na celu implementację określonego w art. 5 dyrektywy obowiązku koordynacji robót budowlanych.

W obowiązujących przepisach prawa polskiego brak jest jasnych reguł, jakie miałyby zastosowanie w celu skoordynowania inwestycji i umożliwienia realizacji inwestycji telekomunikacyjnych przy okazji realizacji inwestycji drogowej, wodociągowo-kanalizacyjnej, kolejowej lub energetycznej. W praktyce najczęstszą przyczyną odmowy skoordynowania inwestycji są kwestie dofinansowania ze środków unijnych, jak również inne regulacje dotyczące przygotowania inwestycji – inwestycje drogowe i kolejowe regulowane są szczególnymi przepisami o charakterze specustaw, a inwestycje telekomunikacyjne przepisami ogólnymi (z wyjątkiem regionalnych sieci szerokopasmowych), co może uniemożliwiać koordynację czasową tych odrębnych inwestycji. Poza tym konieczność skoordynowania kilku inwestycji tworzy dodatkowe ryzyko dla realizacji inwestycji drogowej i kolejowej, które są realizowane w trybie zamówień publicznych, bowiem dochodzi możliwość opóźnień ze strony podmiotu, za którego wykonawca nie ponosi odpowiedzialności.

W aktualnym stanie prawnym kwestię koordynacji robót budowlanych uregulowano jedynie fragmentarycznie w ustawie o drogach publicznych oraz w przepisach prawa geodezyjnego i kartograficznego, w sposób daleko niesatysfakcjonujący i nie pozwalający na rozwiązywanie praktycznych problemów, co uniemożliwia osiągnięcie dodatkowych pozytywnych efektów z

synergii realizowania inwestycji infrastrukturalnych, choćby w postaci zwiększenia efektywności wydatków publicznych.

W ustawie o drogach publicznych ustawodawca postanowił wprowadzić, że do zarządcy drogi należy w szczególności koordynacja robót w pasie drogowym, ale nie skonkretyzował w żaden sposób na czym ten obowiązek miałby polegać. Natomiast zgodnie z ustawą – Prawo geodezyjne i kartograficzne do zadań starosty należy w szczególności koordynacja usytuowania projektowanych sieci uzbrojenia terenu, a inwestor obowiązany jest uzgadniać usytuowanie projektowanej sieci. Uzgodnień dokonuje się po stwierdzeniu bezkolizyjności usytuowania projektowanych sieci uzbrojenia terenu z już istniejącymi i projektowanymi. Oznacza to, że koordynacja w rozumieniu przepisów prawa geodezyjnego nie dotyczy wykonywania inwestycji (robót budowlanych) w tym samym czasie i w tej samej lokalizacji (na tym samym terenie budowy), lecz bezkolizyjnego usytuowania sieci istniejących lub projektowanych.

Potrzeba zmian wynika z tego, że zapewnienie warunków dla koordynacji robót budowlanych zapewni znaczące oszczędności i ograniczy niedogodności dla obszaru, na którym wdrażane są nowe sieci telekomunikacyjne, choćby po to, by minimalizować w przyszłości inwestycje ingerujące w pas drogowy. Prace budowlane finansowane w całości lub w części ze środków publicznych powinny mieć na celu maksymalizowanie ich pozytywnego skutku, poprzez wykorzystywanie pozytywnych efektów zewnętrznych takich prac w różnych sektorach i zapewnienie równych szans w odniesieniu do współdzielenia dostępnej i planowanej infrastruktury fizycznej w związku z wdrażaniem sieci telekomunikacyjnych. Potrzeba zmiany stanu prawnego uzasadniona jest więc ważnym interesem publicznym.

Potrzebę zmiany stanu prawnego i szczegółowego uregulowania koordynacji robót budowlanych potwierdzają wnioski z przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli (zwanej dalej „NIK”) kontroli w zakresie wykonywania przez zarządców dróg koordynacji robót w pasie drogowym (zob. Najwyższa Izba Kontroli, *Informacja o wynikach kontroli koordynacji robót w zakresie przebudowy, modernizacji i remontów dróg i towarzyszącej infrastruktury na terenie wybranych aglomeracji miejskich*, Warszawa 2009). Najwyższa Izba Kontroli ocenia jako niewystarczającą, koordynację przedsięwzięć podejmowanych przez gestorów sieci infrastrukturalnych oraz zarządców dróg, zarówno na etapie ich planowania, jak i realizacji. W 5 na 6 skontrolowanych aglomeracji miejskich, brak było regulacji systemowych w zakresie koordynacji robót w pasie drogowym. Nie wyznaczono osób odpowiedzialnych za działania koordynacyjne, szczegółowych zadań w okresach kilkuletnich i rocznych dla podmiotów, które należało objąć tymi działaniami oraz mierników umożliwiających ocenę ich efektywności [str. 12-14 *Informacji*]. W ocenie NIK brak rozwiązań systemowych w zakresie koordynacji był przyczyną nieprawidłowości, takich jak: niedostosowanie terminów wykonania zadań finansowanych ze środków unijnych do terminów zadań finansowanych z budżetu samorządu, nakładanie się terminów realizacji inwestycji z terminami zadań remontowych, niewykonywanie zadań zaplanowanych [str. 19-25 *Informacji*]. Obowiązek koordynacji robót w pasie drogowym, określony w art. 20 pkt 7 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, nie był w pełni przestrzegany przez skontrolowane jednostki. Przedsięwzięcia dotyczące remontów, modernizacji i przebudowy dróg oraz infrastruktury znajdującej się w pasie drogowym, były uzgadniane głównie na etapie planowania budżetu miasta na dany rok

oraz w trakcie realizacji poszczególnych zadań. Zarówno zarządcy dróg, jak i właściciele sieci infrastrukturalnych, w zróżnicowanym zakresie udzielali sobie wzajemnych informacji o planowanych bądź wykonywanych robotach w pasie drogowym. Nie wszystkie informacje były przekazywane przez zarządców dróg i odwrotnie [str. 12-14 *Informacji*]. NIK stwierdziła, że nie w każdym przypadku została zapewniona właściwa kolejność realizacji zadań zaplanowanych przez zarządców dróg i gestorów sieci infrastrukturalnych w pasie drogowym [str. 18-25 *Informacji*].

Przepis art. 36a ust. 1 Ustawy nakłada obowiązek uwzględnienia uzasadnionego wniosku o zawarcie umowy o koordynacji robót budowlanych. Zakres podmiotowy obejmuje wszystkich operatorów sieci, którzy realizują roboty budowlane dotyczące infrastruktury technicznej, finansowane w całości lub w części ze środków publicznych. Nie ma znaczenia, czy roboty są realizowane bezpośrednio przez ten podmiot, czy pośrednio, w szczególności przez podwykonawców. Stanowi to implementację art. 6 ust. 2 dyrektywy. W ust. 2 określono na czym polega koordynacja robót budowlanych, a więc chodzi przede wszystkim o umożliwienie wykonania robót dotyczących szybkiej sieci telekomunikacyjnej w tym samym czasie i w tym samym miejscu co roboty budowlane dotyczące infrastruktury technicznej realizowanej ze środków publicznych. Jeżeli jednak powielenie infrastruktury przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego jest technicznie niemożliwe lub ekonomicznie nieopłacalne, to koordynacja robót budowlanych może polegać na zaprojektowaniu i wykonaniu infrastruktury technicznej z uwzględnieniem potrzeb szybkiej sieci telekomunikacyjnej, by w ten sposób stworzyć możliwość dostępu i współkorzystania na zasadach określonych w art. 17-24 Ustawy. Od razu trzeba podkreślić, że obowiązek związany z koordynacją robót budowlanych obwarowany jest szeregiem warunków, które zapobiegają wzrostowi kosztów inwestycji operatora sieci w infrastrukturę techniczną, jak również opóźnieniom tej inwestycji. Koordynacja robót budowlanych zasadniczo powinna następować bez uszczerbku dla tej inwestycji, co zapewnia art. 36a ust. 3-5, który określa przyczyny odmowy koordynacji (ust. 5), a także precyzuje, kiedy wniosek jest uzasadniony (ust. 3-4). Przykładowo, jakiegokolwiek dodatkowe koszty operatora sieci pozbawiają wniosek takiego charakteru, chyba że przedsiębiorca telekomunikacyjny pokryje te dodatkowe koszty i da operatorowi sieci zabezpieczenie jak w przypadku zamówień publicznych (ust. 3). Szczególnie chronione są inwestycje realizowane na podstawie umów o dofinansowaniu lub umów o zamówienia publiczne (ust. 4). Przyczyny odmowy należy podać w terminie 30 dni (ust. 6). Stanowi to implementację art. 5 ust. 2-3 dyrektywy.

Przepis art. 36b wymaga, by operator sieci zawierał umowy na wykonanie infrastruktury technicznej w taki sposób, by możliwe było wykonywanie obowiązku koordynacji robót budowlanych. Natomiast w art. 36c ust. 1 uregulowano umowę o koordynację robót, która powinna regulować warunki i zakres tej koordynacji. Zgodnie z art. 36c ust. 2 spory rozstrzyga, w drodze decyzji, Prezes UKE, a kryteria i termin rozstrzygnięcia sporu określa art. 36d, w tym kwestię rozliczeń. Stanowi implementację art. 5 ust. 3 i 4 dyrektywy.

W art. 36e nałożono na operatorów sieci obowiązanych do koordynacji robót budowlanych również obowiązek udzielenia informacji o planowanych robotach budowlanych z wyprzedzeniem 6 miesięcy, w zakresie określonym w ust. 2. Do odmowy dostępu odpowiednio stosuje się art. 22a ust. 3 i 5-8. Stanowi to implementacją art. 6 ust. 1 i 2 dyrektywy. W drodze

rozporządzenia wykonawczego do art. 36g i art. 36a można ustanowić zwolnienie z tego obowiązku, na co zezwala art. 6 ust. 5 oraz art. 5 ust. 5, dyrektywy. Spory o dostęp do informacji rozstrzyga właściwy starosta, o czym stanowi art. 36f, implementujący art. 6 ust. 4 dyrektywy.

Art. 1 pkt 21

Dodanie ust. 1a ma na celu określenie konsekwencji naruszenia przez plan miejscowy wymagań z art. 46 ust. 1 Ustawy, w odniesieniu do zgłoszenia robót budowlanych oraz pozwolenia na budowę. We wszystkich tych przypadkach organ architektoniczno-budowlany nie może zastosować względem inwestora negatywnych konsekwencji stwierdzenie niezgodności zamierzenia inwestycyjnego z ustaleniami planu miejscowego, które naruszają wskazany przepis Ustawy.

Wprowadzenie zmiany proponowanej w ust. 3 wyeliminuje ryzyko błędnego (nadmiernego) określania obowiązków ciążących na inwestorze w zakresie uzyskania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego dla inwestycji z zakresu łączności publicznej. Z proponowanego brzmienia art. 46 ust. 3 Ustawy jasno wynika, że w przypadku braku planu miejscowego, lokalizację inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej ustala się w drodze decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego (na warunkach określonych w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym), przy czym obowiązek ten nie odnosi się do przypadków wskazanych w art. 50 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz w art. 47 Ustawy.

Z jednej zatem strony przesądzona została okoliczność, że ww. inwestycje lokalizowane są na podstawie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego na zasadach przewidzianych w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, z drugiej natomiast strony przepis nie pozostawia wątpliwości interpretacyjnych, że ww. decyzja nie jest wymagana w odniesieniu do wszystkich inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej, lecz tych, które nie są objęte wyjątkami przewidzianymi w art. 50 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz w art. 46 ust. 3 Ustawy. Tym samym wyeliminowane zostanie ryzyko, iż na etapie uzyskiwania decyzji o pozwoleniu na budowę w odniesieniu do inwestycji z zakresu łączności publicznej, o których mowa w art. 50 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, organ administracji architektoniczno-budowlanej wezwie do przedłożenia decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, a po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu – wyda decyzję odmowną.

Art. 1 pkt 22

Nadanie artykułowi 48 Ustawy proponowanego brzmienia pozwoli na skuteczniejsze zaskarżanie zapisów planu miejscowego, które naruszają prawo, w szczególności są niezgodne z art. 46 ust. 1 Ustawy.

Po pierwsze, przepis przesądza, że zaskarżanie uchwał następuje poprzez wniesienie skargi do sądu administracyjnego. Z pierwotnego brzmienia przepisu wynikało prawo zaskarżenia uchwały, przy czym ustawodawca nie wskazał, który sąd jest właściwy rzeczowo.

Po drugie, obecnie przesądzono, że zaskarżeniu podlega zarówno uchwała w sprawie uchwalenia, jak i zmiany planu miejscowego. Kwestia ta jest bardzo istotna, gdyż literalna

wykładnia przepisu w wersji pierwotnej prowadzi do wniosku, że zaskarżeniu podlegają jedynie uchwały w sprawie uchwalenia planu, co powodowało lukę prawną i nie znajdowało żadnego uzasadnienia. Nie ma bowiem logicznego wytłumaczenia dlaczego przedsiębiorca telekomunikacyjny oraz Prezes UKE w trybie art. 48 Ustawy mogą skutecznie zwalczać niezgodne z prawem zapisy znajdujące się w uchwale w sprawie uchwalenia planu, a nie mogą kwestionować identycznych zapisów, które stały się przepisami prawa miejscowego poprzez wprowadzenie ich uchwałą w sprawie zmiany planu miejscowego. Obecne brzmienie przepisu nie pozostawia żadnych wątpliwości, iż każda z ww. uchwał podlega zaskarżeniu w trybie art. 48 Ustawy.

Po trzecie, w przepisie przesądzono, iż wniesienie skargi do sądu administracyjnego następuje po bezskutecznym wezwaniu rady gminy do usunięcia naruszenia prawa. Wynika to z odpowiedniego stosowania przepisu art. 52 § 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. W takim przypadku nie ma zastosowania termin, o którym mowa w art. 52 § 3 p.p.s.a., tj. termin czternastu dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o wydaniu aktu lub podjęciu innej czynności - do usunięcia naruszenia prawa.

Po czwarte, w ust. 1 przesądzono, iż legitymację do wniesienia skargi, o której mowa w ust. 1 w zakresie telekomunikacji ma każdy przedsiębiorca telekomunikacyjny oraz Prezes UKE. Zaproponowane brzmienie nie pozostawia zatem wątpliwości, iż podmioty te posiadają tzw. legitymację skargową i nie muszą wykazywać indywidualnego interesu prawnego. Wyraźne przesądzenie powyższego jest kluczowe, gdyż co do zasady osobą legitymowaną do wniesienia skargi jest każdy, kto ma interes prawny. W orzecznictwie charakter interesu prawnego, o którym mowa w art. 50 § 1 p.p.s.a. określono jako materialnoprawny. Uznano, że jest on oparty na normach administracyjnego prawa materialnego, gdzie musi istnieć norma prawna przewidująca, w określonym stanie faktycznym i w odniesieniu do określonego podmiotu, możliwość wydania określonego aktu lub też podjęcia określonej czynności. Interes prawny można ująć też jako potrzebę ochrony sfery prawnej obywatela wyznaczającą zakres jego działań lub subiektywnie odczuwaną potrzebę utrzymania istniejącego, lub spowodowania takiego stanu rzeczy, jaki dany podmiot uważa za korzystny, przy czym korzyść ta musi mieć swoje źródło w prawie (por. Grego-Hoffmann Małgorzata, Rola pełnomocnika w postępowaniu sądowo-administracyjnym, LEX 2012).

Po piąte, w ust. 2 zdefiniowano pojęcie „w zakresie telekomunikacji”, które wobec braku doprecyzowania wywoływało problemy w praktyce stosowania przepisu art. 48 Ustawy w pierwotnym brzmieniu. Pojawiały się bowiem skrajnie odmienne interpretacje, które w jednym przypadku sprowadzały „zakres telekomunikacji” tylko do tych ustaleń planu miejscowego, które wprost w ich tekście odnoszą się do telekomunikacji, a w innym przypadku traktują „zakres telekomunikacji” szeroko jako każde ustalenie, które może mieć potencjalny wpływ na inwestycję lub działalność telekomunikacyjną. Stąd proponowany ust. 3 omawianego przepisu przesądza o maksymalnie szerokim rozumieniu wskazanego pojęcia, które obejmuje swoim zakresem te ustalenia planu miejscowego (tekstowe lub graficzne), które określają, bezpośrednio lub pośrednio, zasady lub warunki lokalizowania infrastruktury telekomunikacyjnej lub prowadzenia działalności telekomunikacyjnej, w szczególności zakazy

i rozwiązania, o których mowa w art. 46 ust. 1, jak również sposób zagospodarowania i warunki zabudowy terenu niezgodne z art. 46 ust. 2 zdanie drugie.

Art. 2 pkt 1

W ramach projektowanej zmiany w art. 39 ust. 3b ustawy o drogach publicznych, termin 65 dni do wydania decyzji o lokalizowaniu w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, zastępuje się terminem 30 dni. Biorąc pod uwagę znaczne środki wspólnotowe dostępne na potrzeby sieci szerokopasmowych, dostępnych czasowo, szczególnie istotne jest skrócenie czasu niezbędnego do wydawania decyzji kluczowych dla realizacji tych inwestycji. Te okoliczności stanowią wystarczającą motywację, aby nałożyć dodatkowe obowiązki na zarządców dróg. W związku z powyższym określenie 30-dniowego terminu na wydanie decyzji, o których mowa w art. 39 ust. 3 oraz w art. 40 ust. 1 lub art. 40 ust. 14a, będącego podstawą do nałożenia kary, który to termin co do zasady odpowiada podstawowemu miesięcznemu terminowi do załatwiania spraw administracyjnych w myśl art. 35 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, nie będzie stanowił zbyt dużego obciążenia dla zarządców dróg.

Proponowane zmiany w ust. 3e mają na celu rozstrzygnięcie wątpliwości, które wystąpiły w obowiązującym stanie prawnym, poprzez jednoznaczne umożliwienie wydania zezwolenia na rzecz nie tylko inwestora, ale również wykonawcę robót budowlanych lub innych podmiotów, które mogą być zainteresowane jego uzyskaniem. Natomiast zmiana w ust. 3f ma umożliwić przenoszenie zezwolenia na inny podmiot.

Ponadto, zmiana w ust. 5 Zmiana ma na celu przywrócenie stanu prawnego sprzed dnia wejścia w życie ustawy o wspieraniu rozwoju sieci i usług telekomunikacyjnych, by zrealizować postulat zgłoszony w Memorandum i uzasadniony w następujący sposób: *Niedopuszczalna jest sytuacja, w której zarządca drogi przebudowuje drogę kilka miesięcy po zakończeniu budowy infrastruktury telekomunikacyjnej i koszty przebudowy tej infrastruktury ponosi operator. Konieczne wprowadzenie okresu ochronnego. Konieczność przywrócenia brzmienia art. 39 ust. 5 ustawy o drogach publicznych do brzmienia sprzed 17 lipca 2010 r.* Tym samym należy przywrócić dotychczasowe rozwiązanie co do 4-letniego okresu ochronnego, w których zarządcy dróg ponoszą koszty przeniesienia urządzeń i obiektów, jeżeli przeniesienie jest konieczne z powodów niezależnych od właściciela urządzenia lub obiektu, tj. z powodu budowy, przebudowy lub remontu drogi. Rozwiązanie takie tworzy dodatkową zachętę do lokalizowania urządzeń liniowych w pasach drogowych, które są naturalnym miejscem dla samorządów lokalnych i przedsiębiorców do umieszczania infrastruktury liniowej, w szczególności telekomunikacyjnej. Proponowana zmiana jest potrzebna, gdyż zmniejszy ryzyka przy podejmowaniu decyzji o inwestycji, a także pozwoli na uniknięcie w okresie początkowej eksploatacji (4 lata) dodatkowych kosztów działań spowodowanych przez zarządców dróg. Pozostawienie po stronie zarządców dróg kosztów przełożenia urządzeń w tym krótkim okresie ochronnym 4 lat jest również konsekwencją nałożenia na zarządców dróg zadań w zakresie koordynowania robót w pasie drogowym oraz opracowywania wieloletnich planów inwestycyjnych.

Proponowana zmiana w ust. 6a-6b powoduje, że na zarządcę drogi nałożony zostaje obowiązek zamieszczenia w ogłoszeniu o zamiarze rozpoczęcia budowy lub przebudowy drogi i

możliwości zgłaszania zainteresowania z udostępnieniem kanału technologicznego, informacji o prognozowanych kosztach budowy kanału technologicznego, które będą stanowiły górną granicę jego odpowiedzialności w przypadku, gdy pomimo zgłoszenia zainteresowania udostępnieniem przez zarządcę drogi kanału technologicznego, po jego wybudowaniu, nie złoży oferty na jego udostępnienie.

Z kolei zmiana w art. 39 ust. 7-7k ustawy o drogach publicznych stanowi istotną modyfikację zasad udostępniania kanałów technologicznych oraz określania opłat za dostęp do nich. Kanały technologiczne będą udostępniane w drodze decyzji administracyjnej, w której zostaną określone również opłaty za ich udostępnienie. Zasady ustalania opłat uregulowano w ust. 7h-7j, natomiast wysokość stawek będzie określona w drodze rozporządzenia ministra właściwego do spraw informatyzacji.

Art. 2 pkt 2

W celu usunięcia wątpliwości interpretacyjnych proponowany w art. 40 ustawy o drogach publicznych ust. 2a wymienia przykładowe rodzaje obiektów i urządzeń, które zalicza się do „urządzeń infrastruktury technicznej”. Przy sformułowaniu tych przykładów kierowano się treścią §140 rozporządzenia w sprawach warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, jak również dotychczasową praktyką zarządców dróg. W odniesieniu do sektora telekomunikacyjnego przesądzono, że do „urządzeń infrastruktury technicznej” należy infrastruktura telekomunikacyjna w rozumieniu ustawy – Prawo telekomunikacyjne, w tym linie telekomunikacyjne i kanalizacja kablowa.

Art. 2 pkt 3

Proponowana w art. 40e ustawy o drogach publicznych zmiana ma na celu umożliwienie wydania zezwolenia na rzecz nie tylko inwestora, ale również wykonawcę robót budowlanych lub innych podmiotów, które mogą być zainteresowane jego uzyskaniem. Ponadto, ma na celu umożliwienie przeniesienia zezwolenia na inny podmiot.

W art. 40f ustawy o drogach publicznych wprowadzono rozwiązanie umożliwiające określenie niższych stawek opłat za zajęcie pasa drogowego, jeżeli organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego podejmie uchwałę o obniżeniu tych stawek. Za okresy, za które opłata stała się należna jeszcze przed dniem wejścia w życie uchwały, opłata będzie pobierana w dotychczasowej wysokości (np. w razie wejścia w życie uchwały w kwietniu opłata roczna należna za ten rok pozostaje w dotychczasowej wysokości).

W art. 40g ustanawia się rozwiązanie analogiczne do przewidzianego w art. 39 ust. 3b, z tą zmianą, że odnosi się do wydania decyzji o której mowa w art. 40 ust. 1 lub art. 40 ust. 14a.

Art. 3 pkt 1

Zmiana definicji „sieci uzbrojenia terenu” ma na celu usunięcie z zakresu tego pojęcia parkingów.

Art. 3 pkt 2

Zmiany w art. 28b mają na celu usprawnienie porad koordynacyjnych organizowanych przez starostę. Zmiana w zakresie art. 28b ust. 1-2 polega na poprawieniu redakcji przepisu, w którym wadliwie jest mowa o uzgadnianiu usytuowania sieci zamiast o skoordynowaniu. Zmiana w

zakresie art. 28b ust. 3 polega na doprecyzowaniu rodzaju map, na których może być sporządzony plan sytuacyjny z przedstawieniem proponowanego usytuowania sieci uzbrojenia terenu. Zmiana w zakresie art. 28b ust. 4-6 precyzuje liczbę egzemplarzy wniosku oraz zasady wyznaczania terminu narady koordynacyjnej, a w zakresie art. 28b ust. 11 precyzuje termin wydania odpisów z narady koordynacyjnej.

Art. 3 pkt 3

W art. 28ba określono konsekwencje nieobecności na naradzie koordynacyjnej, w szczególności w razie zmian usytuowania sieci. W art. 28bb uregulowano zasady zawiadomień za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Art. 3 pkt 4

Zmiany w art. 28c mają na celu usprawnienie procedury sporządzania adnotacji na dokumentacji projektowej – określono termin sporządzenia adnotacji oraz prawo projektanta do sporządzenia adnotacji, jeżeli przewodniczący narady nie wywiąże się ze swojego obowiązku sporządzenia tej adnotacji w dniu narady, niezwłocznie po jej zakończeniu. W praktyce występują przypadki opieszałości przewodniczącego narady ze sporządzaniem adnotacji, a następnie z wydawaniem dokumentacji projektowej.

Art. 3 pkt 5

Zmiany w art. 28d mają na celu usprawnienie procedury uzgodnień na terenach zamkniętych. Obowiązujące przepisy nie nakładają na zarządzającego takim terenem żadnych obowiązków co do sprawnego załatwiania wniosków inwestorów i projektantów, a przy rozległych sieciach telekomunikacyjnych przejścia przez tereny zamknięte są liczne i stanowią „wąskie gardło” na etapie projektowania. Dlatego dodaje się ust. 2-3, które określają termin 7 dni na reakcję i rozpoczęcie procesu uzgodnień, a także 30 dni na ich zakończenie.

Art. 3 pkt 6 i 7

Zmiany w art. 28e i art. 40a mają na celu usprawnienie procedury opiniowania co do treści inicjalnej bazy GESUT.

Art. 3 pkt 8

Zmiany w załączniku do ustawy mają na celu obniżenie opłat za materiały geodezyjne dla przygotowania i realizacji inwestycji dotyczących infrastruktury telekomunikacyjnej, w szczególności związanych z dofinansowaniem ze środków unijnych w ramach POPC. Na inwestycje telekomunikacyjne na „białych plamach” przewidzianych jest ponad 1 mld euro w POPC i wobec niewystarczalności tych środków do pokrycia wszystkich „białych plam” należy zadbać, by jak najwięcej zostało wydatkowanych na rzeczywiste inwestycje w infrastrukturę telekomunikacyjną, a jak najmniej na opłaty administracyjne jak za udostępnianie materiałów geodezyjnych. Podkreślić należy, że przy efekcie skali zapotrzebowania na te materiały w związku z realizacją POPC właściwe organy uzyskają znaczne wpływy, gdyż zmiana nie przewiduje całkowitego zwolnienia z opłat, lecz ich zmniejszenie, przy czym zmniejszenie opłat za mapy do celów projektowych sięga tylko 40%. Większa redukcja opłat za materiały z BDOT10k oraz za wypisy i wyrisy z rejestru gruntów wynika z tego, że materiały te są potrzebne na wczesnym etapie przygotowania wniosków o dofinansowanie i opłaty będą

ponoszone niezależnie od uzyskania dofinansowania, chodzi więc o zmniejszenie bariery dostępu do funduszy unijnych. Natomiast mapy dla celów projektowych będą uzyskiwane już przez beneficjenta, który uzyskał dofinansowanie i faktycznie realizuje inwestycję.

Art. 4 pkt 1 i 2

Proponowane zmiany mają na celu realizację wniosków z raportu Najwyższej Izby Kontroli z dnia 30.10.2015 r. (nr ewid. 6/2015/P/14/092/LLU), w szczególności oceny, że kontrolowane jednostki nie realizowały skutecznie i rzetelnie zadań organów administracji architektoniczno-budowlanej oraz organów ochrony środowiska w procesie powstawania i funkcjonowania instalacji radiokomunikacyjnych, w szczególności ze względu na niedookreślone i niejednoznaczne przepisy prawa.

W praktyce stosowania zwolnienia z wymogu uzyskania pozwolenia na budowę przewidzianego w art. 29 ust. 2 pkt 15 ustawy – Prawo budowlane, wystąpiły znaczne rozbieżności co do wykładni pojęć takich jak „instalacja radiokomunikacyjna”, „antenowa konstrukcja wsporcza”, czy „instalowanie”. Dla wyeliminowania tych rozbieżności, które mają poważne konsekwencje choćby w postaci postępowań wszczynanych przez nadzór budowlany i nakazów rozbiórek instalacji, konieczne jest precyzyjne zdefiniowanie tych pojęć i tym samym doprecyzowanie hipotezy art. 29 ust. 2 pkt 15 Pb, co ma na celu zmiana proponowana w pkt 1. Podobny cel ma realizować zdefiniowanie pojęcia „szafa telekomunikacyjna”, by doprecyzować zwolnienie przewidziane w art. 29 ust. 1 pkt 7 Pb. Bariera usuwana w tym przepisie została wskazana w ramach Memorandum w sprawie współpracy na rzecz budowy i rozwoju pasywnej infrastruktury sieci szerokopasmowych.

Art. 4 pkt 2 i 3

Zmiana przewidziana w pkt 2-3 dotyczy art. 30 ustawy – Prawo budowlane i polega na zwolnieniu kanalizacji kablowej, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 20b Pb, a także sieci telekomunikacyjnej, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 19a lit. e Pb, z wymogu zgłoszenia robót budowlanych. Zamiast wymogu zgłoszenia – poprzez zmianę art. 29a ust. 1 Pb - wprowadza się obowiązek, zgodnie z którym budowa tych obiektów budowlanych, jak również telekomunikacyjnej linii kablowej, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 20a Pb, wymaga sporządzenia planu sytuacyjnego na kopii aktualnej mapy zasadniczej lub innej mapy do celów projektowych uwierzytelnionej w trybie art. 12b ust. 5 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2015 r. poz. 520, z późn. zm.). Usytuowanie takiej sieci, kanalizacji i linii, wymaga skoordynowania na naradach koordynacyjnych organizowanych przez starostę na podstawie ustawy – Prawo geodezyjne i kartograficzne.

Podkreślić należy, że zmiana ma na celu wyeliminowanie nieusuwalnych drogą wykładni problemów interpretacyjnych dotyczących tego, co na gruncie dotychczasowych przepisów podlega obowiązkowi zgłoszenia. W aktualnym stanie prawny zwolnione ze zgłoszenia są bowiem telekomunikacyjne linie kablowe, a zgłoszeniu podlegają sieci telekomunikacyjne i kanalizacja kablowa, podczas gdy kanalizacja kablowa jest co do zasady elementem inwestycji obejmującej telekomunikacyjną linię kablową, natomiast kilka telekomunikacyjnych linii kablowych tworzy sieć telekomunikacyjną. W praktyce te budowle niezwykle trudno rozróżnić, a w najczęstszych przypadkach jeden i ten sam obiekt budowlany można zakwalifikować do

dwóch, czy nawet do tych trzech wymienionych kategorii budowli. Po stronie inwestorów stan ten generuje zbędne ryzyka samowoli budowlanych, a utrzymywanie ograniczeń dla sieci telekomunikacyjnych i kanalizacji kablowych, przy obowiązującym już zwolnieniu z wymogu zgłoszenia dla telekomunikacyjnych linii kablowych, tworzy nieuzasadnioną barierę administracyjną i prawną opóźniającą inwestycje.

Ponadto, uwzględniając wnioski z raportu Najwyższej Izby Kontroli z dnia 30.10.2015 r. (nr ewid. 6/2015/P/14/092/LLU) obowiązkiem zgłoszenia proponuje się objąć również roboty budowlane stanowiące istotną zmianę instalacji radiokomunikacyjnej, o której art. 2 ustawy – Prawo ochrony środowiska. Umożliwi to kontrolę tych zmian przez organy administracji architektoniczno-budowlanej, w szczególności z punktu widzenia oddziaływania na ludzi i nieruchomości sąsiednie, czemu będzie służyło załączenie do zgłoszenia oświadczenia uprawnionego projektanta oraz planu sytuacyjnego z graficznym przedstawieniem pól elektromagnetycznych oraz lokalizacją miejsc dostępnych dla ludności.

Właśnie poprzez dodanie ust. 3a w art. 30 Pb wprowadza się dodatkowy wymóg, by do zgłoszenia robót budowlanych obowiązkowo było załączane oświadczenie projektanta, posiadającego uprawnienia budowlane do projektowania w specjalności, o której mowa w art. 14 ust. 1 pkt 2 lub pkt 4 lit. a, że instalacja radiokomunikacyjna nie spełnia warunków, o których mowa w §2 ust. 1 pkt 7 i §3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2010 r., nr 213, poz. 1397, ze zm.) oraz planu sytuacyjnego przedstawiającego graficzny rozkład pól elektromagnetycznych o wartościach przekraczających dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych w środowisku, o których mowa w art. 122 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, a także lokalizację w sąsiedztwie instalacji miejsc dostępnych dla ludności w rozumieniu art. 124 ust. 2. Ustanowienie wymogu dotyczącego oświadczeń projektanta jest potrzebne, by organy architektoniczno-budowlane nie przewlekały procedury zgłoszeniowej, poprzez żądanie decyzji, postanowień lub zaświadczeń od organów właściwych w sprawach ocen oddziaływania na środowisko. Liczne przypadki takich żądań były najczęściej uzasadniane tym, że dokumentację zwaną w praktyce „analizą kwalifikacyjną” sporządza inwestor lub inny podmiot działający na jego zlecenie, który nie musi mieć uprawnień projektanta. Wprowadzenie wymogu dołączenia do zgłoszenia oświadczenia projektanta powinno wyeliminować wątpliwości organów architektoniczno-budowlanych i tym samym doprowadzić do usunięcia opisanej bariery administracyjnoprawnej. Natomiast ustanowienie wymogu dołączenia planu sytuacyjnego umożliwi bardziej skuteczną kontrolę przez organy administracji architektoniczno-budowlanej, w szczególności z punktu widzenia oddziaływania na ludzi i nieruchomości sąsiednie.

Art. 5 pkt 1

Zmiana ma na celu uwzględnienie wniosków z raportu Najwyższej Izby Kontroli z dnia 30.10.2015 r. (nr ewid. 6/2015/P/14/092/LLU), poprzez przyznanie ministrowi właściwemu do spraw środowiska kompetencji do określenia, w drodze rozporządzenia, szczegółowych wymagań dotyczących zakresu danych wymaganych do przedstawienia w ramach wyników pomiarów pól elektromagnetycznych. Określenie zakresu tych danych doprowadzi do ujednolicenia wyników pomiarów oraz zapewnienia właściwego ich wykonywania.

Art. 5 pkt 2

Zmiana w art. 124 ust. 2 polega na doprecyzowaniu definicji miejsc dostępnych dla ludności, poprzez wyraźne podkreślenie, że miejsca te powinny być ustalane według istniejącego stanu zagospodarowania i zabudowy nieruchomości. Zmiana doprowadzi do usunięcia bariery administracyjnoprawnej w postaci ustalania miejsc dostępnych dla ludności na podstawie potencjalnego, przyszłego i hipotetycznego zagospodarowania w granicach dopuszczonych postanowieniami planu miejscowego. Bariera usuwana w tym przepisie została wskazana w ramach Memorandum w sprawie współpracy na rzecz budowy i rozwoju pasywnej infrastruktury sieci szerokopasmowych.

Art. 5 pkt 3

Zmiana dotyczy przewidzianej w art. 152 ustawy – Prawo ochrony środowiska procedury zgłoszenia instalacji radiokomunikacyjnej i ma na celu uwzględnienie wniosków z raportu Najwyższej Izby Kontroli z dnia 30.10.2015 r. (nr ewid. 6/2015/P/14/092/LLU), tj. braku jednoznacznej podstawy do wniesienia sprzeciwu, gdy do zgłoszenia nie załączono wyników pomiarów wykonanych przez akredytowane laboratorium lub załączenie wyników pomiarów niezgodnych z przepisami prawa. Podkreślić należy, że obowiązujące przepisy prawa zapewniają restrykcyjną ochronę przed oddziaływaniem pól elektromagnetycznych. Po pierwsze, w art. 122a ustawy – Prawo ochrony środowiska nałożono obowiązek wykonywania pomiarów pól elektromagnetycznych. Po drugie, z przepisów tych wynika obowiązek wykonania pomiarów przez akredytowane laboratorium, co zapewnia profesjonalizm i niezależność od podmiotu eksploatującego instalację. Po trzecie, przed rozpoczęciem eksploatacji instalacji oraz każdorazowej jej istotnej zmiany, należy dokonać zgłoszenia do organu ochrony środowiska wraz z załączeniem wyników pomiarów, a organ ochrony środowiska może wnieść sprzeciw w terminie 30 dni, uniemożliwiając eksploatację instalacji. Po czwarte, wyniki pomiarów są przedstawiane nie tylko organom ochrony środowiska, ale również – zgodnie z art. 122a ust 2 Poś – również wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska oraz państwowemu wojewódzkiemu inspektorowi sanitarnemu, do których ustawowych zadań należą sprawy pól elektromagnetycznych.

Co więcej, w Polsce obowiązują jedne z najbardziej restrykcyjnych dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych (dalej „PEM”) w Europie - $0,1 \text{ W/m}^2$. Podobne poziomy obowiązują jedynie w Bułgarii, we Włoszech i na Litwie. W 20 innych państwach europejskich (m.in. Austria, Francja, Szwecja, Niemcy, Hiszpania, Wielka Brytania) obowiązują poziomy PEM stukrotnie wyższe, tj. 10 W/m^2 . Te wyższe poziomy PEM są zgodne z Zaleceniem Rady 1999/519/WE z dnia 12 lipca 1999 r. w sprawie ograniczenia narażania ludności na pola elektromagnetyczne (od 0 GHz do 300 GHz). Zalecenia Rady oraz wyższe dopuszczalne poziomy PEM oparte są na aktualnej, dostępnej wiedzy o wpływie PEM na zdrowie ludności.

Polskie normy wyznaczające dopuszczalne PEM bazują na przepisach wprowadzonych jeszcze w latach 60-tych w ZSRR. Na obecnym etapie rozwoju systemów i technologii bezprzewodowych dyskryminują rozwój polskiego rynku telekomunikacyjnego.

Art. 6 pkt 1

Zmiana w art. 139 ma na celu dostosowanie przepisu do dyrektywy o redukcji kosztów, zwłaszcza art. 9 dyrektywy, w kontekście zmian w ustawie, o której mowa w art. 1. Uwzględniono również art. 12 dyrektywy ramowej i art. 1 ust. 4 dyrektywy o redukcji kosztów.

Art. 6 pkt 2

Zmiana w art. 206 ust. 1 pkt 6 dostosowuje zakres spraw, w których przysługuje odwołanie do SOKiK, do zmian wprowadzonych w ustawie zmienianej w art. 1.

Art. 6 pkt 3

Natomiast zmiana w art. 209 ust. 1 pkt 29a jest konieczna ze względu na rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2120/2015 z dnia 25 listopada 2015 r. ustanawiającego środki dotyczące otwartego internetu oraz zmieniającego dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników i rozporządzenie (UE) nr 531/2012 w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii (Dz. Urz. UE L 310 z 26.11.2015, str.1).

Art. 7

Przepis przejściowy regulujący zasady stosowania art. 39 ust. 5 ustawy o drogach publicznych do urzędzeń i obiektów, dla których zezwolenie na zajęcie pasa drogowego wydano przed dniem wejścia w życie proponowanej ustawy.

Art. 8

Przepis przejściowy określający datę pierwszego przekazania danych do punktu informacyjnego do spraw telekomunikacji przez podmioty wskazane w art. 29c ust. 2-5 i 8.

Art. 9

Przepis przejściowy regulujący zastosowanie obowiązku, o którym mowa w art. 30 ust. 7-8 Ustawy, czyli wyposażenia budynku w instalację telekomunikacyjną przy generalnym remoncie budynku, jeżeli postępowanie w sprawie pozwolenia na budowę nie zostało jeszcze zakończone w dniu wejścia w życie proponowanej ustawy, a zostało wszczęte nie dłużej niż po dniu 31 grudnia 2015 r. Stanowi to implementację art. 8 ust. 2 dyrektywy.

Art. 10

Przepis przejściowy dotyczący toczących się na podstawie art. 139 Pt i niezakończonych przed wejściem w życie zmiany tego przepisu dokonaną niniejszą ustawą.

Art. 11

Przepis przejściowy wymagany w związku ze zmianą delegacji ustawowej w art. 29 Ustawy.

Art. 12

Przepis określający datę wejścia ustawy w życie, skorelowaną w uzasadnionych przypadkach z art. 11 dyrektywy.

Projektowana ustawa jest zgodna z prawem Unii Europejskiej. Projekt zapewnia wdrożenie do polskiego porządku prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/61/UE z dnia

15 maja 2014 r. w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej (Dz. Urz. UE L 155 z 23.05.2014, s. 1).

Projekt został zamieszczony w BIP Rządowego Centrum Legislacji oraz w BIP Ministerstwa Cyfryzacji, stosownie do wymogów wynikających z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 ze zm.).

Projekt nie zawiera przepisów technicznych i nie podlega nie podlega notyfikacji, o której mowa w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt wymaga notyfikowania Komisji Europejskiej jako krajowego środka implementującego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/61/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej.